

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Evangelí de l'hospitalitat

Amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt, visitem l'Hospital Sant Joan de Déu, fundat el 1867 per sant Benet Menni, referent mundial en atenció pediàtrica

P 8-12

Onze infants malalts de Gaza són acollits a Itàlia

P 16 - 17

El programa Cuida'm compleix vint anys guarint infants de països pobres. A la foto, el germà Carbo amb una mare i una filla de Benín (Àfrica).

SUMARI

11 FEBRER 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
L'entrevista	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

26-29

**Recordem
el pare Oriol Diví**
Centenari del naixement
del monjo de Montserrat

38-39

Goigs a llaor de la Mare de Déu de Lourdes

Nora Vela ens apropa aquestes composicions poètiques dedicades a aquesta advocació mariana

40

La persecució dels cristians al món

Un missatge ecumènic

47

Sheila Rubio, voluntària de NPH Guatemala

Ha dedicat un any de la seva vida al voluntariat internacional

EDITORIAL

Donar esperança i no perdre la fe

El diumenge 11 de febrer, solemnitat de la Mare de Déu de Lourdes, marca l'inici de dues campanyes molt destacades de l'Església. Coincidint amb la Jornada Mundial del Malalt, comença la Campanya del Malalt, que se celebra fins al 5 de maig, Pasqua del Malalt, amb el lema "Donar esperança en la tristesa". Però és que l'11 de febrer també arrenca la campanya anual de Mans Unides contra la fam al món, que enguany se celebra amb el lema "L'efecte ésser humà. L'única espècie capaç de canviar el planeta". I llegim en la informació sobre la campanya:

"Té sentit que Mans Unides, la nostra organització per al desenvolupament en el sud global, es proposi 'no perdre la fe' i, sí!, per més de 62 anys consecutius, es plantegi i es disposi a realitzar una nova campanya anual? Sens dubte que en té; malauradament els problemes al món no paren d'empitjorar i aquella 'guerra contra la fam al món' és encara més necessària i àmplia que mai!"

Donar esperança i no perdre la fe podria ser una bona consigna per al moment actual, cruïlla de tantes problemàtiques globals i locals, de tants reptes que afronta la humanitat. No ens trobem en una època de canvi, sinó en un canvi d'època, i per aquest nou temps cal més que mai la pràctica de les virtuts teològals: fe, esperança i caritat.

Tres virtuts que va practicar amb excel·lència sant Benet Menni, que seguint el carisma de sant Joan de Déu va fundar el 1867 l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona. Un centre de referència mundial en l'àmbit pediàtric que també excel·leix en l'àmbit de la fe, l'esperança i la caritat. Un fruit concret d'aquests orígens és el programa Cuida'm, que permet el guariment d'infants malalts provinents de països en desenvolupament.

Siguem, doncs, persones que donen esperança i que no perden la fe.

.....

Subscriui-vos-hi

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

XISKYA VALLADARES

@xiskya

01/02/2024

Religiosa de Puresa de Maria

El P. Marko Rupnik serà jutjat al Vaticà, però no per Doctrina de la Fe, sinó pel Dicasteri de la Vida Consagrada. Així ho va aclarir en una nota, difosa ahir, el dicasteri presidit per Víctor Manuel “Tuc-ho” Fernández, recalcant que aquest organisme (Doctrina de la Fe) només és responsable dels casos d’abusos sexuals a menors i discapacitats mentals. Rupnik serà jutjat després que l’octubre passat el Papa va decidir derogar la prescripció dels delictes dels quals se l’acusa per donar llum verda al procés en contra seva

GERARD O’CONNELL

@gerryorome

31/01/2024

Corresponsal al Vaticà d’America

Magazine

El papa Francesc va rebre el director de cinema americà Martin Scorsese en una audiència privada al seu estudi de la sala d’audiències Pau VI

RAMON BASSAS

@ramonbassas

30/01/2024

Cap de comunicació de Fragmenta

Caldria pensar aviat en un pla de reconversió i dels usos de tants monestirs, convents i seminaris que estan tancant. Segurament, tots en sòl d’equipament privat. Per tant, amb la mirada posada en les necessitats actuals i a la llum de l’Evangeli. Per exemple: habitatge tutelat

JOSEP MARIA MALLARACH

@jm_mallarach

28/01/2024

Ambientòleg

En conèixer el traspàs del P. Josep Alegre m’han vingut molts de records i vivències, dels anys que vaig tenir l’honor d’acompanyar el procés de reconversió ecològica del monestir de Poblet (2007-14), impulsat pel prior P. Lluc Torcal, amb tot el suport de l’abat Alegre. ACS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

COMPROMÍS A FAVOR DE LES VÍCTIMES D’ABUSOS

La Conferència Episcopal Espanyola crearà una comissió d’arbitratge i una altra de baremació econòmica per a les denúncies presentades a les oficines de Protecció de Menors i que no tinguin recorregut judicial. Aquest pla, que haurà de ratificar la Plenària del 4 al 8 de març, voleu evitar nous casos d’abusos, alhora que planteja oferir a les víctimes una reparació integral i adequada. Francisco César García Magán, secretari general i portaveu dels bisbes, va explicar tot això l’1 de febrer durant la roda de premsa sobre l’última reunió de la Comissió Permanent.

En aquesta compareixença, recollida pels programes *Estel migdia* i *Sense distància* i també pels butlletins informatius, García Magán va anunciar que els bisbes han acordat la constitució d’una comissió formada per vuit rectors de seminaris, entre ells el de Barcelona, Salvador Bacardit, per treballar conjuntament l’actualització de la formació. La Permanent, a més, mostra el seu suport al Papa després de la repercussió de la declaració *Fiducia supplicans*. El portaveu va recordar que “allà on hi ha Pere, hi ha l’Església”.

Zoom MACIÀ GRAU

Flickr / manuel m.v

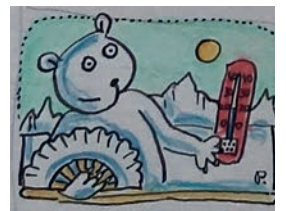
“Que el bon Déu es digni a concedir-nos una pluja abundant per regar i assaonar la faç de la terra. Preguem.” Aquesta és una de les pregàries per demanar la pluja que proposen els bisbes de la Tarraconense, per resar tant de forma particular com comunitària. En una nota enviada l’endemà que la Generalitat de Catalunya decretés l’emergència per sequera al sistema Ter-Llobregat, els bisbes de les diòcesis catalanes conviden tots els cristians a intensificar la petició pel do de la pluja “que tant necessita la nostra societat”.

L’efemèride

15 febrer del 2020

Per primer cop s’enregistren temperatures de 20°C a l’estiu antàrtic

Pilarín Bayés

Punt de vista

Sagraments de la fragilitat

**MN. JUAN MANUEL
BAJO LLAURADÓ**
*Director-coordinador
de SIPS-Catalunya*

El Viàtic és el sagrament específic per als malalts que viuen la darrera fase de la seva existència

L'Eucaristia i el Viàtic. Si l'Eucaristia és l'aliment espiritual de la comunió amb el Cos i la Sang de Jesucrist, vessada per la humanitat, més ho és pels malalts que participen de la seva Passió. No hem d'oblidar que el fi primari i principal de la reserva eucarística és la de portar la comunió als malalts que no han pogut participar de l'Eucaristia dominical (Ritual de la Unció 64b). Fins i tot al document de les orientacions per l'assistència religiosa a l'hospital es recorda que "l'agent de pastoral donarà la comunió a aquells que ho demanin personalment o a través dels seus familiars..." (ARH 83).

Sembla que a la pràctica pastoral dels darrers anys s'ha diluït i gairebé

s'ha perdut la celebració del Viàtic. El Viàtic és el sagrament específic per als malalts que viuen la darrera fase de la seva existència. És el sagrament del trànsit, del pas de la mort a la vida en el compliment del misteri de la mort i de la resurrecció en cadascun de nosaltres. No es tracta de la darrera comunió rebuda pel malalt abans de morir, sinó més aviat d'una comunió en què el malalt, assumint en la fe el seu camí cap a la mort com a pas amb Crist cap a la vida, es posa en mans del Pare. Per això "l'ha de rebre en plena lucidesa" (Ritual de la Unció 79). També per això només es pot donar quan el malalt és conscient que és al final de la seva vida a la terra.

La Unció dels Malalts és el sa-

grament apropiat perquè el creient pugui viure cristianament la seva fragilitat i vulnerabilitat. Mitjançant la seva celebració, la comunitat cristiana i la família preguen pel germà malalt, mentre el prevere l'ungeix amb l'oli sagrat, implorant per a ell la gràcia de Déu en un moment tan decisiu i delicat de la seva vida.

El que passa és que el binomi Unció malalts-mort és encara viu en la mentalitat popular i de molts pastors. Sembla que la Unció continua sent un sagrament mal comprès. Per això cal fer molta catequesi i pedagogia per aclarir que és un sagrament específic de la malaltia i no de la mort per ajudar el cristià a viure-la d'acord amb el sentit de la fe. ■

Des del monestir

P. Oriol M. Diví

**P. JOSEP MIQUEL
BAUSSET**
Monjo de Montserrat

El seu mestratge espiritual, amarat de la pregària de Jesús, va ser molt fecund

Discret i senzill, atent, humil i acollidor. Aquests eren alguns dels trets més significatius del P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat, que va néixer a Esplugues de Llobregat el 12 de febrer de 1924, ara fa 100 anys.

Pere (nom de baptisme) Diví va estudiar al Seminari de Barcelona i va ser ordenat prevere d'aquest bisbat el 1952, durant el Congrés Eucarístic Internacional, exercint el seu ministeri presbiteral a Paret de Vallès i a Sant Just Desvern i a les parròquies de Sant Pacià i Sant Ramon de Penyaforat de la ciutat de Barcelona.

Va entrar a Montserrat el 1956 i va fer la professió com a monjo l'any següent. Amb un esperit de disponibilitat

de servei, a la nostra comunitat va ser professor i subprefecte de l'Escolania, secretari segon de l'abat Gabriel M. Brasó, hostatger, col·laborador de la sagristia i al despatx de la basílica.

El 1969 va ser destinat, juntament amb altres monjos, a l'Institut Eumènic de Tantur, una fundació que Pau VI havia promogut, i on el papa Montini volia una presència monàstica que fos lloc de pregària i de diàleg amb les altres Esglésies cristianes.

De retorn a Montserrat, el 1979, va tenir cura de la col·lecció de gravats de la nostra biblioteca i va ser professor de llatí dels monjos en etapa de formació. A més, el 1985 va ser nomenat soci del mestre de novicis.

Home de pregària sincera i pro-

funda, el P. Oriol va acompanyar, amb delicadesa i respecte, moltes persones que agraïen la seva paraula i els seus consells. El seu mestratge espiritual, amarat de la pregària de Jesús, va ser molt fecund, tant en laics com en preveres i en monjos.

El P. Oriol, mirall de la bondat i la tendresa de Déu, va ser, a més, un excel·lent gravador.

Amb la seva vida, amb un seu silenci ple del sentit de Déu, amb la seva afabilitat i la seva humilitat, va ajudar moltes persones que s'apropaven a ell a la recerca del sentit de la vida.

Home fidel i sol·lícit a la pregària de monjo, el P. Oriol va morir el 19 de març de 2013. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Llavors de solidaritat

Mans Unides és una ONG de l'Església la missió de la qual és ajudar els països en vies de desenvolupament i denunciar la situació de pobresa en què viu una gran part de la població del nostre planeta. Fa més de seixanta anys que treballa per un món més fratern, més just i més humà.

Mans Unides organitza cada any una campanya per sensibilitzar la nostra societat sobre el problema de la fam, que afecta més de vuit-cents milions de persones. Tenint en compte la preocupació pel nostre entorn, sorgeix el lema de la campanya per al 2024: "L'única espècie capaç de canviar el planeta: l'efecte ésser humà." Amb aquest lema, Mans Unides s'uneix a la crida del papa Francesc a totes les persones de bona voluntat perquè afrontin de manera urgent, valenta i responsable la crisi del canvi climàtic.

El mes d'octubre passat el papa Francesc ens advertia, en la seva exhortació apostòlica *Laudate Deum*, de les terribles conseqüències de la crisi climàtica. Efectivament, el canvi climàtic cada cop ens afecta més. Les conseqüències que provoca ens afecten a tots i especialment els més pobres. Els més vulnerables veuen com les sequeres, les inundacions o les tempestes afecten seriosament els seus mitjans de subsistència i els condueixen a la pobresa.

Déu ens convida a no perdre l'esperança, ens insisteix que és possible un món nou. La fe ens dona forces, ens interpel·la, transforma la nostra vida i ens ajuda a veure que tots els éssers humans de la terra formem una sola família amb un mateix Pare. Estem

cridats a ser una família unida per llaços de respecte i amor. Recordem també l'exemple de Jesucrist.

L'acció de Mans Unides arriba a més de cinquanta països, en els quals s'han desenvolupat al voltant de cinc-cents projectes, amb una inversió d'uns trenta-cinc milions d'euros, l'any 2022.

Avui, a més, l'Església celebra també la Jornada Mundial del Malalt, el lema de la qual és: "No és bo que l'home estigui sol". Cuidar els malalts tenint cura de les relacions." Al missatge d'aquest any, el Papa ens recorda que la malaltia sovint ens aïlla i ens fa perdre l'alegria. Cuidar una persona malalta implica també convidar-la a redescobrir la seva relació amb Déu, amb els altres i amb ell mateix. Cada vegada que visitem un germà malalt, és com si ho féssim a Jesús (cf. Mt 25,36.40).

Benvolguts germans i germanes, demanem al Senyor que ens ajudi a veure que cada ésser humà és un company de camí. Gràcies a tots els que amb la vostra pregària, temps i recursos feu possible Mans Unides. Gràcies per ser llavor d'amor i solidaritat entre els més pobres del nostre món. ■

Consulteu el missatge del papa Francesc en ocasió de la Jornada Mundial del Malalt de l'any 2024:

Inspirat per Sant Joan de Déu, Benet Menni va obrir el primer hospital pediàtric de l'Estat

L'HOME QUE VA FER DE LA BONDAT CURA

CARME ESCALES

L'11 de març del 1841 naixia a la ciutat de Milà un nen que van batejar amb el nom d'Angelo Hercules. Era el cinquè de quinze germans, fills de Luigi Menni i Luigia Figini. I, a l'edat de dinou anys, l'Angelo, seguint l'admiració que sentia per l'esperit d'entrega dels germans de Sant Joan de Déu, va entrar al noviciat al convent de Porta-Nova de Milà, per viure en comunitat amb els germans d'aquest orde.

L'octubre de l'any 1866, el germà Menni, ja conegut com a Benet Menni, va ser ordenat sacerdot, i un any després va deixar Itàlia amb el desig d'escampar pel món l'esperit de Sant Joan de Déu.

Una gran missió el va dur a Barcelona, on va arribar l'abril del 1867. El papa Pius IX li havia dit: "Ves, fill meu, amb la benedicció del cel, a restaurar l'orde de Sant Joan de Déu al seu propi bressol." Aquell bressol era Espanya, on l'orde de Sant Joan de Déu va ser reconegut des de Roma l'any 1572, tot i que ja funcionava des d'abans. I ara calia restaurar-lo perquè la desamortització de Mendizábal, entre altres fets, havia portat a la desaparició de l'orde l'any 1850.

La Barcelona que el pare Benet

Menni va conèixer es trobava en ple desenvolupament industrial i a la ciutat convivien grans desigualtats socials. De seguit es va adonar d'una necessitat al carrer: nens malalts orfes que no podien rebre atenció mèdica. I va pensar en la gran obra que podria representar un centre d'hospitalitat per a aquests infants desvalguts.

La seva idea lligava perfectament amb l'esperit de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Imitant sant Joan de Déu i vivint en comunitat, els germans d'aquest orde dediquen la seva vida a la pràctica de l'hospitalitat en situacions de dolor, malaltia, patiment, pobresa i vulnerabilitat.

Sant Joan de Déu, a més, és el patró de la professió d'infermeria, que va ser també el seu ofici, i és considerat precursor de la infermeria moderna, feta d'atenció i cura professionalitzada i integral a les persones. Aquella acollida, el tracte i caliu humà que eren l'ADN de Sant Joan de Déu, va impregnar el naixement i funcionament dels centres hospitalaris que obria, i això va ser el que va il·luminar també el somni de Benet Menni.

Menni comptava amb el suport de l'empresari Nonito Plandolit Matamoros, que el primer que va fer va ser llogar-li per cinquanta pessetes una casa al xamfrà entre els carrers Muntaner i Rosselló, per obrir el seu hospital. L'Hospital Sant Joan de Déu s'hi inaugurava el 14 de desembre del 1867. Era el primer hospital de tot l'Estat dedicat exclusivament a l'atenció

de menors, i també va ser un dels primers d'Europa, el continent que avui té l'Hospital de Sant Joan de Déu com a gran referent en el tractament oncològic en pediatria i en investigació de malalties minoritàries, entre altres àmbits.

REFERENT TAMBÉ EN ACOLLIDA I HUMANITAT

Aquella primera ubicació en una casa va quedar petita i l'any 1881 l'hospital es va traslladar a Les Corts, ocupant tot un espai molt més gran, 32.044 metres quadrats, on els nens ingressats gaudien d'un bon jardí per passejar i jugar. L'atenció en tots els aspectes de la persona va guiar, i encara avui ho fa, la dinàmica en les estades dels menors ingressats a l'hospital.

Una memòria de l'any 1922 recull que "els nens passaven el dia a l'aire lliure, en sales amb finestres obertes, en galeries o a les terrasses. Els que acudien a les escoles tenien llargues estones d'esbarjo o jocs en els grans patis".

L'abril del 1914, Benet Menni va morir a la ciutat francesa de Dinan. Però ho va poder fer amb la satisfacció de veure funcionant aquell gran hospital de beneficència a Barcelona i havent fundat també la congregació femenina de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Benet Menni va ser beatificat l'any 1985 i canonitzat el 1999 pel papa Joan Pau II, que el va proclamar "herald de l'Evangeli de la misericòrdia mitjan-

Sant Joan de Déu, escultura d'A.
Vallmitjana i Barbany.

Hospital Sant Joan de Déu

Quiròfan de l'Hospital de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat.

çant el servei als germans malalts i necessitats”.

Menni segurament no hauria pogut muntar l'hospital sense l'ajuda econòmica d'aquell primer empresari, Plandolit, a qui després van seguir altres persones i famílies. I en el futur i fins avui, grans empreses també benefactores fan donacions a l'hospital per portar a la pràctica projectes de recerca, atenció als pacients i acollida a les famílies, perquè puguin ser a prop dels seus fills mentre dura el tractament i recuperació.

L'hospital va fer el gran salt l'any 1973, amb el trasllat a l'actual ubicació, sobre un cim d'Esplugues de Llobregat amb vistes a la ciutat de Barcelona. El germà Joan B. Carbó, superior de la comunitat de Germans de Sant Joan de Déu a Barcelona, recorda l'entusiasme que empenyia metges, infermeres i infermers i tots els germans de l'orde en aquella nova etapa.

CONVENI AMB LA SANITAT PÚBLICA

També l'any 1973, ara s'han celebrat els cinquanta anys, l'Hospital va signar el conveni pel qual passaria a partir d'aleshores a ser part de la xarxa d'hospitals catalans al servei de l'atenció sanitària pública.

Carbó recorda que va ingressar a l'orde l'any 1971, al grup de postulants a Sant Boi de Llobregat: “En una visita ens van explicar com estava pensat el nou hospital i l'entusiasme que hi havia. Era passar d'aquell hospital a

la Diagonal, amb grans sales i terrasses, sí, però amb tots els nens junts, en habitacions més individualitzades, i amb la idea de donar atenció mèdica en la majoria de les especialitats.” Al nou hospital hi hauria servei d'urgències i quiròfans moderns. “Se sentia l'alegria i la satisfacció perquè tot allò culminaria en un canvi: d'hospital de beneficència a tot un centre de referència, impulsat també pel conveni amb l'Institut Nacional de Previsió, la

seguretat social de l'època”, descriu el germà Carbó.

Aquell gran canvi, però, no podia fer perdre l'essència, l'esperit d'hospitalitat i servei a la gent. Això no ho ha perdut mai, malgrat haver esdevingut un referent tan important en innovació mèdica i en avenç en recerca. En paral·lel a aquesta increïble conquesta sanitària, els amics de l'hospital, els donants, han continuat donant suport a aquest gran projecte que des que va

Agustí Codinach

Els religiosos de Sant Joan de Déu acullen les famílies del programa solidari Cuida'm. A la foto, el germà Joan B. Carbó amb una família procedent de Benín (Àfrica).

Agustí Codinach

L'actual comunitat de religiosos: d'esquerra a dreta, Miguel Martín Rodrigo, Joan B. Carbó Vázquez, Jesús Pineda Sánchez i Antonio Pineda Carmona.

arribar a Esplugues dona assistència a tota la població, gràcies al conveni públic.

LA SOLIDARITAT DEL PROGRAMA CUIDA'M

Impregnant de calidesa la tasca d'assistència mèdica des de la primera línia de la innovació en diagnòstic i tractaments clínics, preval l'acollida indispensable del personal de l'hospital, especialment a les famílies més vulnerables. Algunes d'elles demanen ajuda, directament o de vegades a través de centres mèdics en els seus països, des d'on han de viatjar fins a Barcelona.

A través del programa Cuida'm, l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona obre per a ells una porta a l'esperança, per trobar la cura dels seus fills, amb malalties greus, però curables aquí. Cuida'm els ofereix la possibilitat de tractar-los aquí per retornar-los als seus països sans o amb una salut molt millorada.

Això és possible gràcies a donacions que el programa rep i així es pot fer càrrec de les despeses derivades de cada cas. En són uns 20 de mitjana cada any. Diuen, però, des de l'hospital, que la voluntat és atendre les prop de 100 peticions anuals que reben, per a la qual cosa els calen més mitjans.

Els germans d'aquest orde dediquen la seva vida a la pràctica de l'hospitalitat en situacions de dolor, malaltia, patiment, pobresa i vulnerabilitat

Era el primer hospital de tot l'Estat dedicat exclusivament a l'atenció de menors, i també va ser un dels primers d'Europa

A Sant Joan de Déu ens agrada cuidar

Ajuda'ns a tenir cura de les persones més vulnerables

SJD Sant Joan de Déu
Solidaritat

Fes-te soci / sòcia!

% bizum
00939

solidaritatSJD.org

Fotos del 1912 corresponents a l'antic hospital de Les Corts.

Hospital Sant Joan de Déu

Els amics de l'hospital han continuat donant suport a aquest gran projecte que des que va arribar a Esplugues dona assistència a tota la població, gràcies al conveni públic

El programa Cuida'm es va pensar per als països en vies de desenvolupament

Des que va néixer, l'any 2004, el programa Cuida'm ha canviat la vida de 395 infants. Alguns van ser tractats en quatre missions de Cirurgia Cardíaca realitzades al Perú.

Algunes de les famílies que arriben a Barcelona amb els seus fills malalts s'allotgen en un espai residencial a la mateixa ala on resideixen els Germans de Sant Joan de Déu. "Som quatre germans ara mateix, força grans. Durant uns anys podrem ser-hi i acompanyar, però en el futur sabem que, de tasques com la nostra, se n'ocuparan fundacions o es trobarà una altra forma", exposa el germà Carbó.

Explica que ara mateix hi ha acollides quatre famílies d'Angola, Colòmbia, l'Índia i Sierra Leone. El programa Cuida'm es va pensar per als països en vies de desenvolupament en els quals no poden ser tractades certes malalties. "Disposem de poc espai a la comunitat, i unes vint famílies que arriben es distribueixen en pisos. En el nou pavelló del càncer, també es disposa d'un fons de caritat per a nens en situació més vulnerable i que no podrien ser tractats sense aquest suport. La gent se sent molt acollida i ho valora molt", afegeix el superior de

la comunitat de Sant Joan de Déu a Barcelona.

La solidaritat d'aquest esperit de Sant Joan de Déu ha sabut irradiar-se des de l'Hospital a tots els qui fan donacions perquè la seva tasca altruista continuï. A partir de la iniciativa personal, i espontània, d'un taxista que va voler oferir de franc un viatge a una mare que viatjava amb el seu fill a un dels pisos d'acollida, l'hospital compta ara amb una xarxa de taxistes solidaris. El dia que fan festa o en estones lliures de les seves jornades laborals ofereixen serveis de franc per a les famílies més necessitades. "Han esdevingut així aliats indiscutibles dels nens i nenes del nostre centre i de les seves famílies", exposen els responsables de l'Hospital de Sant Joan de Déu. "L'agraïment de la institució s'estén a tota la ciutat de Barcelona i a Catalunya. Des del suport a Benet Menni, que va saber anar casa per casa, la societat sempre s'ha abocat al nostre projecte i gràcies a això en el tema del càncer, per exemple, s'han tractat nens de tot arreu. Estem compromesos a tirar endavant. Li donarem continuïtat d'una forma o altra, ja trobarem la fórmula". Al cap i a la fi, el carisma de sant Joan de Déu —ens recorda— era això: "Fer el que més costa." ■

JOSEP MIRÓ
I ARDEVOL

President d'e-Cristians

Les crisis que vivim
són alhora l'oportunitat
cristiana

Un Congrés de Cultura Cristiana

No em negareu que el títol és suggeridor i alhora tan vagarós per la seva amplitud, que acaba per assenyalar molt poc en concret. I no és aquesta la qüestió, òbviament. Es tracta d'un Congrés de Cultura Cristiana relacionat amb el nostre temps. I quina és la característica d'aquest temps? La de les interminables crisis que s'acumulen: la policrisi. Cal reiterar, una vegada i una altra, aquesta realitat, perquè malgrat les sensacions de desesperança, frustració, disgust i una llarga cua de percepcions negatives, ho assumim de manera passiva. Però conceptualment una crisi és també una oportunitat, i si és gran i afecta molts àmbits, l'oportunitat també ha de ser magna. Les crisis que vivim són alhora l'oportunitat cristiana.

L'actual Europa, el nostre país, presenta semblances sense mimetismes amb la progressiva desfeta de l'Imperi Romà i en concret amb un període, el de l'ocupació temporal i el saqueig de la mateixa Roma el 28 d'agost del 410 pels visigots d'Alaric, que no és el final, però l'anuncia.

La commoció fou terrible. L'aristocràcia romana, encara majoritàriament pagana, construeix la resposta que molts segles després faria seva Edward Emily Gibbon, el "Voltaire" anglès, a *Decadència i caiguda de l'Imperi Romà*: hi ha uns culpables i són els cristians, que han afeblit la relació amb els déus i les lleis roma-

nes. La Roma cristiana aporta una altra resposta: és un càstig de Déu pel mal fet per l'Imperi. Però sant Agustí formula una tercera interpretació a *La Ciutat de Déu* de tanta entitat, que la continuem llegint, glossant i aplicant avui. I no només els cristians. L'any 2000, el filòsof i polític Antonio Negri, mort fa poc temps, va escriure junt amb Michael Hardt *Imperio*, una obra volgudament monumental, que té en aquell llibre de sant Agustí una poderosa font d'inspiració.

Avui, un Congrés de Cultura Cristiana ha d'estar orientat a mostrar en aquest ambient tan desesperançat que la concepció cristiana, formulada tant des de la raó com de la fe que l'alimenta, conté les respostes necessàries a l'abast i en un doble sentit. Un, empíric i històric, posant en relleu que, en totes les ocasions en les quals una gran crisi ha commocionat Europa des d'aquell llunyà 410, el cristianisme ha estat el fonament de la resposta o l'ha alimentat decisivament. L'altra direcció és de present i de projecte de futur, exposant de manera concreta, ben identificada, com tot allò que avui se cerca i demana troba resposta en la proposta cristiana, amb independència de la fe de cadascú.

Congrés de Cultura Cristiana, un propòsit d'e-Cristians per endegar enguany, colze a colze, amb tota mena d'entitats, grups i persones, que comparteixin el propòsit. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana informem que els primers **nens palestins** arriben al **Bambino Gesù**, animem a participar a **Sent la Creu 2024**, presentem la **campanya** de **Mans Unides** i parlem de la **renúncia temporal** del cardenal Lacroix

Patricia Garrido

Mans Unides dona suport a diferents projectes educatius, com el d'aquesta escola de Cambodja.

L'hospital del Papa acull quatre petits gazians fugits de la Franja

Els primers nens palestins arriben al Bambino Gesù

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

IBRAHIM FALTAS

“Per fi hem vist el somriure als ulls d'aquests nens. Estan feliços, perquè han sortit de l'infern”

Els primers onze nens gazians fugits de Palestina amb el suport del vicari de la Custòdia de Terra Santa, el pare Ibrahim Faltas, ja són a Itàlia. Quatre d'ells es recuperen a l'hospital pediàtric Bambino Gesù, un centre de referència internacional en atenció a la infància, que és zona extraterritorial del Vaticà, per la qual cosa molts l'anomenen “l'hospital del Papa” per simplificar. Els altres set menors s'han distribuït pels hospitals italians de

Gaslini, a Gènova; Rizzoli, a Bolonya, i Meyer, a Florència.

“Per fi hem vist el somriure als ulls d'aquests nens. Estan feliços, perquè han sortit de l'infern”, va declarar el pare Faltas als mitjans vaticans el 30 de gener, dia en què els nens van aterrar a l'aeroport de Ciampino. Segons el vicari de la Custòdia de Terra Santa, “l'acollida que han rebut aquí és bonica i és un senyal que el Bambino Gesù acull tothom, sense distinció”. A més, “tots són musulmans, venen

de la Franja i cadascú té una història particular”.

El pare Faltas va explicar que “treure’ls d’allà no va ser fàcil”. Va implicar negociar tant amb les autoritats palestines com les egípcies i israelianes. “En teníem cent a la llista, però fins ara només n’hem aconseguit portar onze”, va afegir.

El vicari de la Custòdia de Terra Santa espera que el gest serveixi perquè “després de totes aquestes víctimes, es trobi la solució al problema i la pau”. “El moment és ara, i la solució és la d’establir dos estats, l’única que pot garantir que palestins i israelians puguin viure en pau”, va considerar Faltas donant suport a la mateixa proposta que sostenen les Esglésies orientals, la comunitat internacional i el mateix Francesc, el qual demana per “Palestina i Israel” al final de cada Àngelus i audiència general. De fet, Palestina compta amb ambaixada oficial davant la Santa Seu.

“ITÀLIA, EL PRIMER PAÍS EUROPEU QUE ACULL NENS DE GAZA”

En una entrevista amb *L'Osservatore Romano*, el pare Faltas va elogiar recentment el “consens entusiasta” i la col·laboració que ha pogut establir amb el govern italià, fonamental per posar en marxa aquesta iniciativa humanitària. En la conversa amb “el diari del partit”, com sovint l’anomena Francesc, Ibrahim Faltas va expli-

car com, quan l’Executiu transalpí va rebre les peticions d’acollir nens malalts, “immediatament va activar les seves estructures”. Així, com va recordar el vicari de la Custòdia de Terra Santa, “Itàlia és el primer país d’Europa que acull nens de Gaza que, d’altra manera, no haurien pogut ser tractats”. Serà una estada temporal i “quan els nens estiguin curats del tot podran tornar al seu país”.

50 NENS MÉS ARRIBARAN EN VAIXELL

50 menors més han d’arribar a Itàlia i, al tancament d’edició d’aquest setmanari, són a bord del vaixell hospital Vulcano, normalment en servei a la costa d’Egipte. Juntament amb Qatar i els Estats Units, aquest és un dels països que fa de mitjancer amb més insistència per un alto el foc humanitari. De fet, acull al Caire molts altres nens ferits pels bombardejos de l’Estat d’Israel que es traslladaran a Itàlia en pont aeri al llarg de febrer.

Pel que fa a les operacions militars a què s’han vist sotmesos, el Papa, que reconeix el dret a la legítima defensa dels països, n’ha assenyalat en nombroses ocasions la desproporció. Segons el Ministeri de Sanitat palestí, ja són més de 25.000 els morts al territori des dels atacs de les milícies jihadistes de Hamas el 7 d’octubre que van desencadenar la represàlia israeliana. També un total de 65.000 ferits. ■

UN HOSPITAL DE GUERRA AL VATICÀ

L’hospital pediàtric Bambino Gesù ha llançat diferents iniciatives humanitàries internacionals. El març del 2022, només un mes després de l’esclat de la guerra a Ucraïna, el papa Francesc es va desplaçar al centre per visitar els nens afectats pel conflicte. Molts d’ells havien perdut alguna extremitat a causa dels obusos i d’altres eren pacients oncològics necessitats de tractament urgent. Per a ells es van destinar 20 llits en un primer moment. Llavors la resposta va comptar, a banda de l’aportació del Vaticà, amb la col·laboració del Ministeri de l’Interior d’Itàlia i Creu Roja Internacional. Durant aquell primer any de guerra l’hospital va curar més de 1.800 infants. A banda de tractar víctimes de la guerra, el Bambino Gesù també acull nens de països en vies de desenvolupament que necessiten serveis sanitaris que no troben a les seves nacions.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Missió presencial, missió digital

Fins i tot l’Assemblea del Sínode n’ha pres nota: molta gent busca i troba Déu a les xarxes socials. Els nous “apòstols” d’aquest entorn són els missioners digitals.

Al document de síntesi de l’Assemblea d’octubre del 2023, tot l’apartat 17 es refereix a la “missió digital” de l’Església.

Però... existeix una “missió digital”?

Té sentit entrar en uns àmbits tan carregats de frivolitat, banalitat, crispació? Val la pena dedicar persones, temps, recursos, a aquesta missió?

Doncs sí, té sentit. Val la pena.

Per què? Perquè a l’entorn digital “habiten” milions de persones que configuren les seves opinions, les seves preferències, el seu aprenentatge, la seva vida de fe, precisament a les xarxes socials. Allà on hi ha les persones, s’hi ha de fer present l’Església.

I adonem-nos que, en el seu conjunt, els missioners digitals arriben a més persones que les que assisteixen a missa arreu del món. En aquestes xarxes, a través dels missioners digitals, es pregunta, es dialoga, es creix en la fe...

L’Església no pot restar ancorada en un estadi històric anterior; ha d’acompanyar el pas de la humanitat, “analitzant-lo tot i quedant-se amb els aspectes bons”, com aconsella sant Pau. I això suposa estar disposada a canviar, a transformar d’alguna manera la seva organització interna, les seves estructures, la seva activitat. Per exemple: especialitzant persones no només per ser a les xarxes escoltant les persones i anunciant l’Evangeli, sinó també perquè, a les parròquies, als centres juvenils, les congregacions religioses, sàpiguen acollir cara a cara els qui s’han apropiat a l’Església a través de l’entorn digital. De vegades tenen categories mentals molt distants pel que fa al que l’Església proclama, però tenen set i es mouen per cercar l’aigua veritable.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

El 18 de febrer tindrà lloc la vuitena edició d'aquesta celebració, centrada en la pregària per la pau a Terra Santa

El cardenal Pizzaballa, protagonista de Sent la Creu 2024

L'any passat, a la celebració de Sent la Creu es va resar per la pau a Ucraïna.

MACIÀ GRAU
Barcelona

El proper diumenge 18 de febrer, la basílica de la Sagrada Família acollirà la celebració de Sent la Creu, que aquest any arriba a la seva vuitena edició. Aquesta iniciativa, organitzada pel Secretariat diocesà de Pastoral amb Joves, està dedicada a la pregària pels germans jueus, cristians i musulmans que conviuen a Terra Santa, i és per això que comptarà amb la participació del cardenal Pierbattista Pizzaballa, el patriarca llatí de Jerusalem.

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, ha convidat tots els joves de la diòcesi a participar-hi, ja que com ha dit, es tracta d'una gran oportunitat per "iniciar junts la Quaresma". Com cada any, la celebració

es farà al voltant d'una creu, amb una Eucaristia precedida d'una vetlla. Per participar-hi, els joves i preveres necessitaran una invitació que es pot obtenir a l'enllaç: esglesiajove.barcelona/activitats/sent-la-creu-de-terra-santa/. No obstant, també es podrà seguir en directe a través de la pàgina web de l'arquebisbat de Barcelona.

Com ha explicat el mateix cardenal Omella, la col·lecta de la missa d'aquest diumenge 18 de febrer, tant la de la Sagrada Família com de totes les que es faran a l'arxidiòcesi de Barcelona, anirà destinada a les necessitats dels germans de Terra Santa. Per col·laborar-hi, es pot fer una aportació econòmica a través de Bizum, amb el número 02799, o bé amb una transferència bancària:

Aquesta és la vuitena edició de Sent la Creu, una celebració que va començar el 2017 amb la creu de Lampedusa. Posteriorment, s'ha resat pels germans de Mossul (2018), Cambodja (2019), Bangassou (2020), Veneçuela (2021), Filipines (2022) i Ucraïna (2023). En aquesta ocasió, els participants s'uniran per pregar per la pau a Terra Santa, on el conflicte està causant patiment a milers de persones. ■

CARDENAL OMELLA
"Aquesta celebració és una gran oportunitat per iniciar junts la Quaresma"

Mans Unides presenta la campanya “L’efecte ésser humà. L’única espècie capaç de canviar el planeta”

Per un planeta sostenible, sense pobresa, fam ni desigualtat

Aquesta escola de Cambodja compta amb el suport de Mans Unides.

REDACCIÓ
Barcelona

Cal defensar una casa comuna on tots els éssers humans puguin viure amb dignitat

En aquest 2024 Mans Unides celebra 65 anys de feina contra la fam. Per a aquest any es proposa un gran repte: assolir un planeta sostenible, sense pobresa, fam ni desigualtat. I per aconseguir-ho, un lema molt clar: “L’efecte ésser humà. L’única espècie capaç de canviar el planeta.”

Totes les accions perjudicials contra el planeta incideixen directament en les poblacions vulnerables. El resultat és que hi ha un increment de la pobresa, de la fam i de la desigualtat. Davant d’aquest panorama trist, Mans Unides no es resigna i es mostra convençuda que l’ésser humà és l’única espècie capaç de revertir-ho. L’anomenen “l’efecte ésser humà”.

Les desigualtats ambientals afecten milions de persones, especialment al Sud, i els soscaven els drets més bàsics. Els països desenvolupats augmenten l’activitat econòmica i les conseqüències, riscos i impactes les pateixen els països del Sud.

Alguna cosa ha de canviar perquè ni el planeta ni els seus habitants poden sostenir aquest ritme. Cal defensar una casa comuna on tots els éssers humans puguin viure amb dignitat.

És per això que en aquest 2024, Mans Unides insisteix en la justícia climàtica que implica consum responsable, reducció real de les emissions mundials de gasos amb efecte hivernacle i adaptació als efectes adversos del canvi climàtic, i reparació.

En el darrer butlletí de les delegacions de Mans Unides de Catalunya i Balears, *La veu del Sud*, la presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona, Mireia Angerri, assenyala que “qualsevol cosa que fem a nivell individual o col·lectiu, per petita que sigui, com l’aleteig d’una papallona, té un efecte considerable, i pot arribar a generar efectes massius desproporcionats que acaben transformant el nostre entorn de punta a punta del planeta. I d’aquí ve l’efecte ésser humà”.

Segons Angerri, “sabem que som l’única espècie capaç de canviar les nostres accions i revertir les conseqüències d’aquesta catàstrofe, que afecta sobretot els més vulnerables els quals, paradoxalment, són els menys responsables”.

Segons la presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona, davant d’aquesta injustícia climàtica, podem fer dues coses: “Denunciar aquestes males pràctiques i començar a fer canvis reals a la nostra vida, que provoquin efectes positius”.

Per aquest motiu, Mans Unides fa sis dècades que treballa per la dignitat humana arreu del planeta. Les delegacions de Mans Unides de Catalunya i Balears van donar suport a 52 projectes de desenvolupament durant l’any 2023. Per continents, s’han finançat 29 programes a Àfrica, 10 a Amèrica Llatina i 13 a Àsia. Aquests projectes han millorat les condicions de vida de centenars de milers de persones desafavorides. ■

L'arquebisbe del Quebec renuncia temporalment a les seves funcions i nega les denúncies d'abús sexual

Cardenal Lacroix: “No he tingut mai cap gest inapropiat amb ningú”

Quan el cardenal Lacroix va ser a Barcelona, encara no havia saltat la notícia de les acusacions contra ell per agressió sexual.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

**GÉRALD CYPRIEN
LACROIX**

“La meva ànima i la meva consciència estan en pau, però he d'admetre que estic molt afectat per la magnitud del dany causat per aquestes acusacions infundades”

Nego categòricament les acusacions que s'han fet públiques. No he tingut mai cap gest inapropiat amb ningú, ja sigui menor o adult.” Així de clar s'expressa l'arquebisbe del Quebec, el cardenal Gérald Cyprien Lacroix, en un videomissatge als seus diocesans després de fer-se pública una denúncia que forma part d'una acció col·lectiva contra més de cent sacerdots de l'arxidiòcesi del Quebec, acusats d'agressió sexual.

Els fets haurien passat entre el 1987 i el 1988, pels quals s'acusa el cardenal Lacroix d'haver abusat d'una jove de 17 anys.

Quan es van conèixer les acusacions, l'arxidiòcesi del Quebec va emetre un comunicat en el qual anunciava que el cardenal Lacroix es retira temporalment de les seves activitats fins

que s'aclareixi la situació.

En el videomissatge, l'arquebisbe del Quebec refuta les acusacions. Tot i que assegura que “la meva ànima i la meva consciència estan en pau, he d'admetre que estic molt afectat, com molts de vosaltres, per la magnitud del dany causat per aquestes acusacions infundades”.

El cardenal Lacroix insisteix que l'arxidiòcesi està compromesa a garantir que les víctimes d'abusos “rebin una reparació econòmica, a més dels altres mitjans per aconseguir el guariment”.

En el missatge als diocesans, el cardenal agraeix les mostres de suport, solidaritat i afecte, i demana pregàries “per tots els que han patit abusos sexuals en un context eclesial i continuen patint les conseqüències d'aquest trauma. Escolto la seva ràbia, i em mou a fer tot el possible per ajudar-les en el seu camí cap a la pau interior”. Segons el purpurat, cal estar atents i assegurar-se que “cap situació d'abús es torni a repetir”.

El cardenal Lacroix acaba el seu missatge referint-se a la seva retirada temporal, “que no es tracta d'una dimissió”, dient que “estic a prop de tots vosaltres en la pregària i l'afecte”.

El cardenal Gérald Cyprien Lacroix forma part del Consell de Cardenals que assessora el papa Francesc en el govern de l'Església universal i en la reforma de la Cúria romana. En el número anterior de *Catalunya Cristiana* entrevistàvem el purpurat aprofitant la seva visita a Catalunya per dirigir uns exercicis espirituals. Un cop que vam tancar l'edició del número, el cardenal comunicava que es retirava de les seves activitats arran de la denúncia, per la qual cosa en l'entrevista que publicàvem no apareix aquesta qüestió, ja que no en teníem coneixement. ■

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada ecumènica a la catedral

"Aquestes trobades són molt interessants per pregar junts i per assolir, algun dia, la plena unitat." Aquest va ser el missatge de benvinguda que va adreçar el bisbe Agustí, el divendres 19 de gener, amb motiu de la trobada ecumènica que va tenir lloc a la catedral-parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Aquest acte es va emmarcar en la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

SOLSONA

Trobada Ecumènica a Tàrraga amb el bisbe Francesc

La parròquia de Tàrraga celebrà la 5a Trobada Ecumènica presidida pel bisbe Francesc Conesa. La celebració fou en català i ucraïnès ja que hi participà el pare Taras Kogut, sacerdot catòlic de ritu bizantí per a la comunitat ucraïnesa. Les pregàries les feren representants de les comunitats ucraïnesa i catalana i la col·lecta fou per les necessitats dels hospitals d'Ucraïna.

TARRAGONA

Mn. Xavier Fort, Fill Predilecte de Tarragona

L'Ajuntament de Tarragona va concedir el títol de Fill Predilecte de la ciutat a Mn. Xavier Fort en un acte que va tenir lloc el dia 23 de gener, a l'Antiga Audiència de Tarragona, que es va omplir de gom a gom. Mn. Fort va rebre aquest homenatge en agraïment per la seva llarga trajectòria, especialment per la tasca que encara desenvolupa a l'Hospital Joan XXIII.

TORTOSA

Celebració de la festa de la Sagrada Família a la catedral

El 31 de desembre es va celebrar la Missa Estacional a l'altar major de la catedral de Tortosa, presidida pel bisbe, Mons. Sergi Gordo, i concelebrada per Mn. Josep M. Membrado i Mn. Pascual Centelles. En la seva homilia, el bisbe Sergi va dir que els mossens cal que acompanyin els matrimonis i les famílies "que ho necessiten i felicitar-los per la seva fidelitat i treball per la grandesa de la família".

LLEIDA

VIII Setmana de la Bíblia

La historiadora de l'art Montserrat Macià i la teòloga i biblista Mar Pérez van ser les protagonistes de l'acte central de la VIII Setmana de la Bíblia a Lleida. Totes dues van fer una explicació del tríptic de Sant Pere que es conserva a la parròquia de Sant Llorenç. Macià va fer una contextualització artística i històrica del tríptic del segle XV, mentre que Mar Pérez va fer referència als textos dels evangelis de Marc, Mateu i Joan en què s'inspiren les tres escenes esculpides.

URGELL

Janeiras a la catedral

El Grup Folklòric de la Casa de Portugal va cantar les tradicionals Janeiras, amb què felicita i desitja un bon any nou al copríncep episcopal i a la diòcesi, amb la joia del Naixement de Crist, a la catedral de Santa Maria d'Urgell, el diumenge 28 de gener. Les Janeiras són una tradició portuguesa secular on petits grups es reunien per anar porta a porta cantant i desitjant un bon any nou.

VIC

Acte central de les commemoracions del Seminari de Vic

El 9 de febrer, a las set de la tarda, se celebra l'acte central de la commemoració dels 275 anys de la creació de la institució del Seminari Diocesà i del 75è aniversari de la inauguració de l'edifici actual, amb la inauguració de les reformes fetes a l'església i, sobretot, amb un acte propi del Seminari: la institució en el ministeri de lector a Camilo Camargo i l'admissió com a candidats als ordes sagrats als altres tres seminaristes: Eduardo Quintero, Andrés Aguirre i Mario Pallares.

TERRASSA

Trobada de religiosos diocesans

La Delegació de Vida Consagrada organitzà la trobada anual de religiosos en la proximitat de la Jornada de la Vida Consagrada. Tingué lloc el diumenge 28 de gener al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. El P. Llorenç Sagalés, *ocist.*, feu la xerrada amb una relectura en clau espiritual dels documents del Concili Vaticà II. El bisbe Salvador presidí la pregària de vespres.

GIRONA

Trobada de les comunitats de Fe i Llum

Sota el títol "L'espiritualitat de la persona amb una discapacitat", el 27 de gener es va celebrar a Girona la trobada de responsables de les comunitats de Fe i Llum de la diòcesi. El programa va comptar amb una conferència d'Ana Berástegui i Jorge Úbeda —coordinadors de les comunitats de la província Terra et Mare—, una missa i un dinar. ■

Mn. Antoni Oriol Vera

XAVIER PÉREZ GÓMEZ

Exalumne del Seminari Menor de la Conreria

A la Conreria es
guanyà el respecte de
tothom a causa de la
seva forma tranquil·la
i humana de dirigir
la institució

El 16 de gener va morir Mn. Antoni Oriol Vera, a l'edat de vuitanta-vuit anys. Des que es va jubilar vivia amb els seus nebots a Sabadell (fills del seu germà Wenceslao, al qual va cuidar fins a la seva mort). Mn. Oriol, com era conegut per tothom, va ser rector del Seminari Menor Diocesà Nostra Senyora de Montalegre (la Conreria, Tiana) del 1978 al 1992 i vicerector del 1971 al 1978, quan el rector era Mn. José Manuel García-Die. Nascut el 1935, va quedar orfe als tres anys, ja que el seu pare va morir al front durant la Guerra Civil. Als dotze anys ingressà al Seminari Menor i després passà al Major, essent ordenat prevere el 1959. Com a sacerdot diocesà va passar per diversos destins com la Protecció de Menors, la parròquia de Sant Francesc d'Assís al Poblenou i finalment la parròquia de Sant Miquel del Port, a la Barceloneta, on es va jubilar el 2015.

Dimecres 17 a la tarda va tenir lloc en aquesta parròquia barcelonina el seu funeral, presidit pel bisbe Mons. David Abadías, que havia estat deixeble seu al Seminari de la Conreria. El temple es va omplir amb familiars, amics, antics feligresos, exseminaristes i algunes monges de les congregacions on va servir com a capellà. Va ser una cerimònia molt emotiva, con-

celebrada també pel rector de Sant Miquel del Port, Mn. Antoni Reina, a més de Mn. Antoni Nello, Mn. Fidel Catalán, Mn. Joaquim Meseguer, Mn. Miquel Álvarez, Mn. Santi Collell, Mn. Robert Baró, Mn. Jordi Cussó i Mn. Pepe Rodríguez.

A primers de desembre un grup d'exalumnes i exprofessors del Seminari Menor, encapçalats per Jordi M. Herrero, li van fer lliurament d'un llibre homenatge ple de testimonis d'agraïment de sacerdots i antics alumnes seus, entre ells Mons. Saiz Meneses, Mons. Sergi Gordo, Mons. David Abadías, Mn. Fidel Catalán i Mn. Josep M. Turull. Va estar-ne molt content i molt agraït. Properament es preveu fer-li un acte d'homenatge a l'antic Seminari de la Conreria, avui casa de colònies de la Fundació Pere Tarrés.

Mn. Antoni Oriol va deixar una fonda petjada entre tots els que el vam tractar per la seva humanitat, humilitat i senzillesa. A la Conreria es guanyà el respecte de tothom a causa de la seva forma tranquil·la i humana de dirigir la institució, la qual va fer ressorgir i de la qual van sortir moltes vocacions, tant sacerdotals com per a la vida cristiana. La seva vida es podria resumir amb aquestes paraules: "Passà fent el bé." Mn. Oriol, gràcies per tot, el trobarem a faltar. En pau descansi. ■

FRA BERNAT FOLCRÀ
Monjo de Poblet

Ens va ensenyar que la Bíblia havia de ser llegida amb silenci, recolliment, esforç, sempre en recerca d'aquella paraula o d'aquella expressió que ens tocava el cor

Gràcies, pare Josep

El matí del 26 de gener, dia en què celebràvem la solemnitat dels nostres Pares fundadors del Cister, Alberic, Robert i Esteve, el P. Josep Alegre i Vilas, abat emèrit de Poblet, va marxar a la Casa del Pare. Tenia 83 anys, i fins al final va ser fidel a l'ofici diví i tots els serveis comunitaris. El P. abat Josep va morir envoltat d'una gran placidesa i pau entre matines i laudes, en aquella hora en què neix la llum del dia i en què els monjos solem dedicar-nos en la tranquil·litat de les nostres cel·les a la *lectio divina*. Per a ell, la *lectio divina* era tot un pilar de la seva vida espiritual, i va vetllar perquè les vocacions que entraven al monestir quan ell era abat, aprenguéssim a fer de la Bíblia el centre de la nostra vida monàstica. La *lectio* era el moment en què la Paraula de Déu semblava la llavor de la vocació en el cor dels joves monjos. Ell ens va ensenyar que la Bíblia havia de ser llegida amb silenci, recolliment, esforç, sempre en recerca d'aquella paraula o d'aquella expressió que ens tocava el cor.

D'ella brollava aquella vena de poeta amb què sempre escrivia les seves precioses homilies. Plens de poesia eren també els seus comentaris a les

antífones de la O, que publicava cada any, i amb els quals compartia amb moltes persones el gran amor que sempre va tenir per la Mare de Déu: "Santa Maria de Natzaret, dona que va viure admirant l'obra del creador. I l'admiració és la mare de l'entusiasme. Entusiasme és una paraula que traspua bellesa i profunditat de vida, ja que vol significar 'estar en Déu.'"

El pare Josep està ara completament en Déu. Li donem les gràcies per haver compartit amb nosaltres que l'admiració i l'entusiasme és el motor de la vida, i no les presses i viure enganxats al rellotge, situació en què sovint la nostra societat oblidava el valor del que és essencial. Gràcies per haver-nos ensenyat a emocionar-nos amb la Paraula de Déu, i a saber llegir-la també en la senzilla bellesa de les albaides i les postes de sol que ell tant estimava, i a l'hora de les quals va marxar a la Jerusalem celestial. Gràcies per ensenyar-nos que la contemplació poètica de les obres del Creador ens porten a viure en una pregària contínua: "Per a la mirada del qui admira, tot és sempre nou sota el sol, i arriba a la suprema intuïció de la bellesa, a veure que tot és bell. Aquest és el camí cap a la casa de la Llum." ■

**DAVID GARCÍA
GIMENO**

Director FEP Mare de Déu de
la Salut

AULA EDUCATIVA

Compartim “Grans històries” de vida

La història de vida és una eina pedagògica i de transmissió de coneixements que permet el creixement personal

Durant les festes de Nadal vam compartir amb la família, amb els amics, amb els nostres éssers estimats grans històries de la nostra vida quotidiana o vam recordar grans històries de persones que ja no són entre nosaltres.

Quan pensem en les històries de vida d'alguna persona o en la nostra pròpia, ens ve al cap tot allò que hem viscut, qui som, com era el nostre barri/poble/ciutat, com era l'escola a la qual anàvem de petits, a què jugàvem, quina educació hem rebut dels nostres pares, costums... d'aquí creure en la importància de tenir en compte cada història de vida d'una forma individual i que li dona sentit a qui som.

La història de vida és una eina pedagògica i de transmissió de coneixements que permet el creixement personal perquè facilita la comunicació de la persona amb el seu entorn social més proper i és un tipus particular de narració on la persona elabora un re-

lat de la seva pròpia vida. A diferència de la biografia, que és realitzada per altres persones, la història de vida és un relat, generalment oral, narrat per la mateixa persona.

El desenvolupament de les històries de vida permet treballar la reconstrucció significativa del passat, fixant fets sobre els quals es fonamenta tant la identitat personal com la col·lectiva: aquella cançó, aquells moments de vida que han configurat vivències (els jocs a l'escola, la primera feina, l'inici d'una guerra, el dia que vaig tenir el meu primer fill, etc.). Aquests records, positius i negatius, formen part del nostre present perquè els recordem avui; a més ens permeten ser persones úniques amb una maleta vital plena de sentit i amb històries de vida compartida amb els altres.

La nostra gran història ens diu d'on venim i ens ensenya a entendre on som, a la vegada que ens fa reflexionar sobre on volem anar. Això és el que fa a una persona i defineix el seu

viatge al llarg de la seva vida.

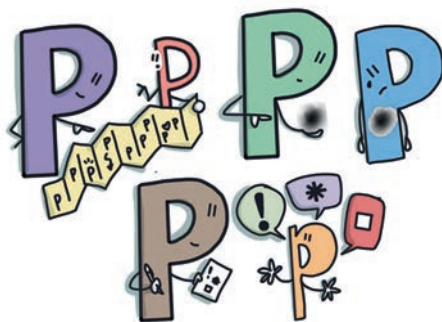
El programa *Grans històries* de Ràdio Estel es basa en les històries de vida i és fruit d'un projecte pedagògic d'aprenentatge i servei molt consolidat entre els residents de la Residència d'avis Llegat Roca i Pi i els alumnes del col·legi FEP Mare de Déu de la Salut de la Fundació d'Escoles Parroquials. El projecte pedagògic crea un Espai d'aprenentatge significatiu i de trobada intergeneracional. A cada sessió un grup d'alumnes de primària visita una persona gran a la residència, la qual els explica una història de la seva vida, una història de vida real; així els alumnes descobren la manera de viure del passat més recent explicada pels seus protagonistes. Una classe d'història viva, sense llibres, sense pantalles, i on el clima que es crea és de màxima atenció i motivació per part dels alumnes.

Que aquest any que hem començat continuem gaudint i compartint la nostra gran història de vida. ■

**SERGI
TORONDEL**

Psicòleg sanitari i esportiu i
professor de la Universitat Abat
Oliba CEU

@juanjofelezola

APUNTS DE PSICOLOGIA

Valors, societat, salut i esport

Practicar qualsevol esport contribueix, en adults i en joves,
a ser més autònoms, més autosuficients i capaços

No hi ha dubte que vivim en una societat molt més accelerada que la de fa 50 anys. Això implica menys temps per fer i integrar les coses i menor valor del que aconseguim o obtenim. L'educació s'ha vist afectada pel canvi i amb això els valors que es transmeten als nens, tant als centres educatius com a casa.

Afortunadament, una cosa de la qual ens hem adonat és que una societat més sana és una societat que practica activitat física o esport. L'activitat física o els esports que puguem practicar sigui en edats infantils-juvenils o en edats adultes ens obliga a tenir constància, rutina, capacitat d'esforç i sacrifici, aprendre a relacionar-nos en un entorn social i fins i tot si l'esport és en equip afavorirà aspectes com la companyonia, la comunicació, l'empatia, el respecte o l'amistat, així com la gestió d'emocions, com són la ràbia, la frustració, la tristesa

o l'eufòria. Saber perdre i saber guanyar.

Si us hi fixeu, són pocs els entorns que afavoreixin avui dia el fet de posar en pràctica aquests valors. A més, les persones que fan aquesta activitat física no només estan millorant en aquests aspectes, sinó que a més tenen una millor salut física i per descomptat una millor salut mental, gràcies a les endorfines que s'alliberen, així com als neurotransmissors que es connecten en treballar la musculatura.

Què passa amb les famílies que no practiquen activitat física? Què passa amb els pares de nens que no fan cap esport? Bàsicament, el missatge que els donen als seus fills i filles és que no és important cuidar-se, que no és important promoure valors com el sacrifici, l'esforç o que anar estressats o tenir ansietats o estar irritables és normal. Al contrari, la pràctica en família d'esport ens ensenya un valor de vida primordial per a la

seva autonomia, que és el factor de cuidar d'ells mateixos.

Caminar, anar a piscina o practicar qualsevol esport contribueix, en adults i en joves, a ser més autònoms, més autosuficients i capaços. Tot plegat previndrà depressions, així com malalties neurodegeneratives associades a la depressió. En el cas dels infants, l'esport els ajudarà a socialitzar, en un món en què, si no, queden exposats a ser absorbits per mòbils i pantalles.

Finalment, vull recordar que la majoria dels esports són jocs, i això ens permet de nou connectar amb el nostre nen interior, amb allò que en essència ens ho passem bé, gaudim i connectem amb emocions positives.

Així doncs, en una societat cada cop més allunyada dels valors cristians, aprofitem l'esport i l'activitat física com una oportunitat de promoure un estil de vida saludable, tant per a la societat com per a nosaltres mateixos. ■

Pere Maragall Mira, professor de llengua i literatura catalanes

“EL P. ORIOL, DIVÍ HA ESTAT L'ÚLTIM GRAN XILÒGRAF CONTEMPORANI”

DAVID PAGÈS I CASSÚ

El 12 de febrer es commemora el centenari del naixement del P. Oriol Diví. Un dels fruits d'aquest aniversari ha estat la publicació del llibre biogràfic *El P. Oriol Diví, monjo de Montserrat (1924-2013)*, del qual han tingut cura Pere Maragall Mira (Barcelona, 1951) i Josep-Lluís Albajar Rovira (Barcelona, 1966). La seva tasca, tanmateix, ha anat molt més enllà de la de curadors, com podrà confirmar el lector en llegir aquesta entrevista.

Què els portà a elaborar aquest volum? Quina relació tingueren amb el P. Diví?

Al P. Oriol el vàiem, en acabar el curs, a Montserrat, amb un grup d'amics que ens reuníem per pregar i comentar els escrits de sant Silouan (o Silvà) del Mont Athos i del seu deixeble sant Sofroni. Després del traspàs del P. Oriol, en Joaquim Maristany i el P. Vicent Igual, ACS, del grup esmentat, m'encoratjaren a escriure sobre l'estimat monjo. Vaig conèixer una mica tot un món, el dels gravadors i exlibristes que havia tractat

el P. Oriol, i per aquí va arribar la trobada amb en Josep-Lluís Albajar. Ell havia conegut més extensament el P. Oriol durant unes estades al monestir, per una convalescència, i havia recollit molta documentació, gràfica i escrita, del nostre monjo. Havia col·laborat amb ell en la catalogació de la seva obra. Tot va anar fluïnt i ens posàrem d'acord per començar a treballar en la biografia.

El P. abat Josep M. Soler, en el pròleg, diu que “el llibre no és ni una biografia ni una autobiografia. Però té coses de totes dues”.

Quan vam anar descobrint l'extensió important de la seva documentació escrita, que vam poder consultar a l'arxiu del monestir, ens vam adonar que la biografia que volíem escriure ja ens l'havia deixat manuscrita o mecanografiada ell mateix. Ens vam adonar que la nostra feina havia de ser la de triar i garbellar els escrits i enllaçar-los cronològicament. És per això que el P. abat Soler, que ens va encoratjar des de l'inici, parla d'autobiografia i biografia alhora.

Després dels agraïments, del pròleg i de la introducció, el llibre consta de dues grans parts: “biografia” i “Ora et labora”. Finalment hi ha els annexos. Ens pot parlar de cadascuna de les parts? Com s'han repartit la feina?

El llibre té dues parts ben diferenciades, la primera, més pròpiament biogràfica, i la segona, que hem titulat “Ora et labora”, el lema de l'orde de sant Benet. Amb en Josep-Lluís Albajar ens vam anar repartint la feina. Tots dos vam fer feina de transcripció de textos manuscrits de llibretes, cartes, etc. i, si jo vaig anar redactant la primera part biogràfica, en Josep Lluís va fer l'extens capítol dedicat a l'obra gràfica, amb el títol “Arts plàstiques”. En el capítol que hi dedica, va resseguir les diferents facetes del monjo-artista i dona bona i sintètica informació sobre les diferents tècniques. No hem d'oblidar que el P. Oriol ha estat l'últim gran xilògraf contemporani a Catalunya i més enllà. La nostra intenció era la de donar una visió àmplia de la personalitat del monjo: ellera relativament conegut, fins i tot internacionalment, en el món dels gravats xilogràfics i els exlibris, però la seva dimensió espiritual havia passat discretament, més desapercebuda.

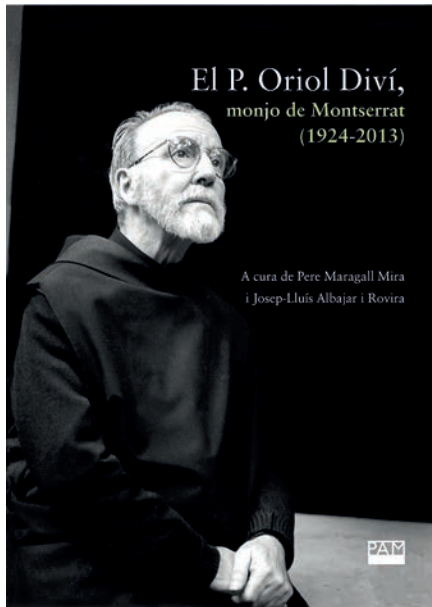
Com podem definir l'estil del P. Diví?

Malgrat la diversitat dels tipus de textos transcrits, l'estil del P. Oriol és sempre senzill, clar, lluminós, com ho és la seva polida cal·ligrafia. És la claredat i senzillesa que també traspua en els seus dibuixos i

Pau Maragall Aguirre

Pere Maragall.

El llibre ha estat editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

gravats: podríem parlar, per aproximació, d'un estil "neonoucentista".

"El P. Oriol fa honor al seu cognom, Diví", diu Joaquim Maristany del Rayo en la solapa. Amb quins adjectius el descriuria?

El cognom Diví li escau plenament. I no som sols nosaltres qui ho creiem. Diversos testimonis, dins i fora de la comunitat, ho havien comentat. Per exemple, el germà Bartomeu Ubach, del monestir cistercenc de Lerins, que va conviure amb ell a Tantar, a Palestina, i que ens ha transmès una informació preciosa per al nostre llibre, i també la Gna. M. Lluïsa Cortés, rscj, monja contemplativa, que va mantenir una relació espiritual intensa amb el P. Oriol. Ella, als anys vuitanta, cercava una paternitat espiritual i el P. Abat J. Cassià la va adreçar al P. Oriol Diví amb aquestes paraules: "És realment diví."

"Un dia, però, es feu la llum. Sacerdot o dibuixant... dibuixant o sacerdot? I per què no: Sacerdot-dibuixant?" (Escrita a Montserrat durant el noviciat (1956-1957). El seu desig, doncs, s'acomplí plenament.

El seu camí va ser el de dibuixant, o millor dit, "sacerdot-dibuixant". La seva afició primerenca al dibuix el va portar a plantejar-se el dilema de les seves vocacions que ell mateix va resoldre d'aquesta forma: "seré sacerdot-dibuixant". En Junceda i en Folch i Torres, a qui seguia en

En Patufet, degueren tenir part important en la vocació de dibuixant i també en la de poeta.

La poesia també l'atragué ben aviat. Amb quines paraules podem definir els seus poemes?

Tenim constància de l'inici de la seva afició a escriure poesia en els anys de Seminari. Molta poesia de devoció mariana i de records autobiogràfics. Una poesia, tal com hem dit abans, d'un estil que podríem anomenar "neonoucentista." Que s'esplaiarà més escadusserament amb els anys, però que el portà a una amistat amb el poeta Tomàs Garcés, amb qui va mantenir fidel correspondència.

Estudià al Seminari de Barcelona i fou ordenat prevere d'aquest bisbat el 1952. Exercí el seu ministeri en diferents parròquies abans d'entrar a Montserrat i de fer la professió com a monjo l'any següent. Aquest fet li dona un perfil singular dins del monestir?

Quan treballàvem en la biografia, en una conversa amb l'aleshores prior Ignasi Fossas, sorgí el tema dels monjos que havien estat abans sacerdots. Es veu que sant Benet no n'era gaire partidari, però el prior ens digué que el cas del P. Oriol i el d'altres monjos recents contradeia aquesta dita.

El 1956 ingressà a Montserrat i feu la professió com a monjo l'any següent. Aquells anys exercí diferents tasques.

Les seves tasques al monestir foren variades. Com a professor dels escolans (dibuix, gramàtica, llatí), com a ajudant del mestre de novicis, com a secretari del P. abat Brasó, amb qui va mantenir una molt bona relació i de la mort del qual va servir un record inesborrable. I, després de la tornada de Tantar, com a encarregat de la col·lecció de gravats, seguint les petjades del P. Gusi, que el va reclamar per fer aquesta tasca.

Del setembre del 1967 data el primer viatge a l'estranger del P. Oriol. La informació autobiogràfica de què disposem d'aquest viatge i dels que posteriorment realitzarà és extensa i ben detallada gràcies a les seves llibretes de notes.

Les seves llibretes—diari de viatges són un doll de sorpreses i de plaent recorregut. Ens donen molta informació, però també una benigna contemplació de paisatges, llocs i persones.

El 1969 fou destinat, juntament amb altres monjos, a l'Institut Ecumènic de Tantar, una fundació que el papa Pau VI havia promogut i on volia una presència monàstica que fos lloc de pregària i de diàleg amb les altres Esglésies cristianes. Hi estigué gairebé deu anys.

L'etapa de Tantar (Institut Ecumènic de Teologia entre Jerusalem i Betlem) li comportà, com a preparació, llargues estades a diferents punts d'Europa. La iniciativa la prengué el papa Pau VI, i el P. abat Brasó va acceptar, anys abans, l'aportació d'un grup de monjos de Montserrat per portar la litúrgia monàstica i la pregària que havia d'acompanyar les estades i trobades de teòlegs de les diferents confessions cristianes. Aquesta etapa correspon a la dècada dels anys setanta. Seria massa llarg explicar per què els objectius ecumènics de l'Institut anaren perdent força i s'hagué d'abandonar finalment la vida de la comunitat que s'hi havia establert.

Què suposà per a ell aquella etapa?

El P. Oriol sempre més portà al cor aquella estada d'anys a Terra Santa. Per una banda comportà la seva dedicació preferent als exlibris, però en la seva trajectòria espiritual, van quedar ben gravades les estades, per exemple, al llac de Tiberíades o llac de Galilea, i també l'estada al monestir de Santa Caterina, al Sinaí. La correspondència que mantingué des de Tantar amb diverses persones, i que hem pogut transcriure, donen fe de la petjada que li van deixar aquells anys.

En la seva vida de pregària trobà alguns "amics", com és el cas de sant Silouan del Mont Athos, de qui traduí els seus escrits.

En sant Silouan (o Silvà) del Mont Athos (1866-1938), el P. Oriol trobà un "amic", mestre en la humilitat més fonda. En traduí els escrits. Jo vaig tenir ocasió de traduir, amb el seu encoratjament, la part primera del llibre dedicat a sant Silouan, escrita pel pare Sofroni (1893-1993), canonitzat no fa gaire per l'Església ortodoxa. Està publicat a les PAM, l'any 2013.

Quina és, al seu entendre, la principal lliçó de la vida del P. Diví?

El seu silenci, ple de sentit de Déu, la seva afabilitat i la seva humilitat van ajudar moltes persones

que s'apropaven a ell per trobar una mica de pau. El P. Oriol, la seva obra, el seu record, ens parlen d'una vida de fe viscuda amb coherència des de la infantesa. És el punt de referència d'un home de Déu que traspuava tot ell benignitat, sobrietat, pau i humilitat. Potser va fer camí cap a la humilitat del Crist que va infinitament més enllà de la humilitat ascètica. Com diu el P. abat Soler, hem vist en ell un monjo de debò, i hi podem afegir: un monjo que es remunta a la tradició de l'Església indivisa, la dels set primers Concilis.

Quins fruits li agradaria que sortissin amb motiu de la commemoració del centenari del seu naixement?

El llibre biogràfic sobre el P. Oriol, publicat el 2023, deu anys després del seu traspàs, i aquesta entrevista ja són una bona celebració. Estem contents d'aquestes coincidències i voldríem que el llibre eixamplés la bona anomenada de l'estimat P. Oriol Diví, a qui gairebé podríem descriure com a "benaurat". En la presentació del

llibre que vaig fer recentment als amics del grup de pregària (sant Silouan), es va comentar l'interès que podria tenir la publicació, per exemple, de les homilies del P. Oriol, que es conserven a l'Arxiu de Montserrat, homilies d'una extensió regular, dos o tres fulls manuscrits amb la seva bella cal·ligrafia i que no han pogut aparèixer en el llibre per la seva extensió. Amb en Josep-Lluís Albajar també comentàvem quina joia no seria la publicació en facsímil del que anomenem "Llibre de Lectio", del P. Oriol, on s'ajunten textos espirituals i il·lustracions del monjo-dibuixant.

Voldria afegir-hi alguna cosa més?

Sí. Dues coses. La primera: el P. Oriol acostumava a començar les seves cartes amb "Pau al cor!" i les conclouia amb l'expressió "En comunió de pregària". I la segona: voldríem recordar aquí l'amic Ramon Aliet, encoratjador de la nostra tasca biogràfica i mecenes, que ha fet possible l'edició del present volum. ■

"L'estil del P. Oriol és sempre senzill, clar, lluminós, com ho és la seva polida cal·ligrafia"

"En la seva trajectòria espiritual, van quedar ben gravades les estades al llac de Tiberíades o llac de Galilea"

"En sant Silouan del Mont Athos, el P. Oriol trobà un amic, mestre en la humilitat més fonda"

"El seu silenci, ple de sentit de Déu, la seva afabilitat i la seva humilitat van ajudar moltes persones que s'apropaven a ell per trobar una mica de pau"

Gravat de sant Benet, obra del P. Oriol Diví.

Demandar el nostre pa de cada dia implica que n'hi hagi per a tothom. I això ens converteix en ambaixadors de la cura divina per a tota la humanitat

El Parenostre (5): cinc pans i dos peixos

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, “El nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d’avui”, demanem en el Parenostre. En moltes cultures el pa simbolitza l'aliment bàsic, allò que tota persona necessita des de la seva humanitat real i feble. Demandar-lo és la pregària dels pobres, d'aquells que se saben mancats d'allò més elemental. Difícilment aquesta petició pot néixer en un cor ric i autosuficient. Si en les primeres pregàries del Parenostre miràvem al cel per conèixer les profunditats de la vida divina, ara, com a pobres que som, demanem a Déu que sigui ell qui ens miri, s'apropri a nosaltres i en tingui cura amb un amor maternal i ten-

dre: “Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? [...] Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen” (Mt 7,9.11).

En el nostre món occidental, immers en una societat de consum que ens consumeix, aquesta pregària pot perdre força, com si no anés amb nosaltres. Potser no ens adonem de la nostra indigència, de tot allò que ens falta per viure com a cristians. I potser no ens adonem tampoc que, lamentablement, molta gent del nostre costat està faltada de l'imprescindible. Demandar el nostre pa de cada dia implica que n'hi hagi per a tothom. I això ens converteix en ambaixadors de la cura divina per a tota la humanitat.

El papa Francesc està posant el dit a la nafra i vol que cada vegada prenguem més consciència que som l'Església pobra per als pobres. Evidentment no es tracta d'una lloança a la pobresa en si mateixa, sinó de captar el nucli del missatge evangèlic, on s'aprèn a saber que tot ho rebem de Déu i que som fraternitat compartint els béns materials i espirituals. Us imagineu una Església on partim el pa i prenem junts el nostre aliment amb joia i senzillesa de cor (cf. Ac 2,46)? Deixem-nos re-

presentar per aquell vailet que posa a disposició tot el que té, cinc pans i dos peixos, perquè el Senyor els reparteixi a la multitud. Com comentava el papa Francesc: “El veritable miracle fet per Jesús aquell dia no és tant la multiplicació”, que és certa, “sinó el fet de compartir: doneu el que teniu i jo faré el miracle”.

Avui, dia de la Campanya contra la fam en el món, tenim una bona oportunitat per a fer-nos-hi més conscients. Necessitem aprendre la lliçó de la generositat, la lliçó de la fraternitat. No perquè avui fem un almoïna i després ens n'oblidem, sinó perquè tots plegats som cridats a viure segons el cor de Déu, que sols coneix l'amor.

Es dona la feliç coincidència que avui, memòria de la Mare de Déu de Lourdes, és, a més, la Jornada mundial del Malalt. Compartir el pa de cada dia implica també tenir cura dels germans malalts, freturosos de la nostra ajuda i de la nostra companyonia. No oblidem, però, que també de vosaltres, cristians que esteu en situació de malaltia o de vulnerabilitat, necessitem els dons que Déu us regala. El pa nostre s'adquireix compartint, donant i rebent, rebent i donant, en una simfonia amorosa que ens engloba i ens interpel·la a tots.

Ben vostre. ■

Us proposo 10 principis fonamentals d'actuació que orienten l'amor cristià en situacions de malaltia

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

La Jornada del Malalt que s'escou el dia de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, ens porta a reflexionar sobre l'atenció i la cura dels germans malalts, compromís fonamental del ministeri de Jesús. Els creients estem cridats a reflectir l'amor, la compassió i la misericòrdia que Jesucrist va ensenyar i practicar durant el seu ministeri terrenal. Us proposo **10 principis fonamentals d'actuació** que orienten l'amor cristià en situacions de malaltia:

1. La compassió i l'empatia són el cor de la cura cristiana del malalt. Jesús va demostrar compassió en cada trobada amb malalts, garantint no només els cossos, sinó també les ànimes. A l'Evangelí, veiem com es commovia per les afliccions dels altres, i aquest exemple és la base de la cura cristiana. Estem cridats a acostar-nos als malalts amb cor compassiu i a fer-nos nostres les seves lluites, compartint-ne els dolors i oferint consol.

2. Estar presents i acompanyar com a testimonis de l'Amor de Crist. La simple presència pot ser un testimoni poderós de l'amor de Crist. La malaltia sovint comporta la sensació de solitud, i ser present és una manera

tangible de demostrar l'amor cristià, que acompanya els malalts en el seu camí vital, comparteix les seves alegries i tristeses, i ofereix ajuda.

3. L'oració és molt important en la cura cristiana dels malalts, és un pilar on sostenir-nos. Jesús va dedicar temps a la pregària i va ensenyar els seus seguidors a buscar el consol i la llum de Déu a través d'ella. En pregar amb i pels malalts, els cristians participem en un acte de comunió amb Déu, cercant fortalesa espiritual i consolen- mig de les proves.

4. Cal donar suport espiritual, no drint la fe en moments d'aflicció i aportant fortalesa a la dimensió espiritual amb lectures bíbliques, reflexions espirituals i diàlegs sobre la fe, que poden oferir consol i esperança en moments d'abatiment. Ajudar a trobar sentit al seu patiment, amb una connexió amb Déu.

5. Recórrer als sagraments, que són dons de gràcia i de guarició. La unció dels malalts, la penitència i la comunió, no només ofereixen gràcia i guariment espiritual, sinó que sobretot uneixen fortament el malalt a Crist i a la comunitat.

6. Respectar sempre la dignitat de la persona del malalt, valorant-lo com a imatge de Déu. Cada individu és un fill de Déu, molt estimat, i per això cal tenir-ne cura, tot respectant la singu-

laritat i l'autonomia de cada persona malalta.

7. Realitzar accions concretes que donin suport pràctic, encarnat, de l'Amor de Déu. L'amor cristià es manifesta no sols en paraules, sinó sobretot en obres. Oferir suport en les necessitats, revela el compromís de servir el proïsme.

8. Actuar en col·laboració amb els professionals de la salut, mirant d'integrar les cures espirituals i les medicinals. Així es garanteix un enfocament integral per abordar les necessitats físiques, emocionals i espirituals del malalt.

9. Involucrar la parròquia i la comunitat, ja que som un cos unit. Mirem de crear equips parroquials voluntaris de suport, connexió amb la família, visites regulars i trobades comunitàries que ajudin la participació de la comunitat, compartint la responsabilitat de la cura. Sempre amb discreció i humilitat.

10. Vetllar per aportar l'esperança de la vida eterna que anhelem. Hem de poder oferir més que consol temporal, anunciant l'esperança eterna, centrada en la vida divina i l'amor misericordiós i fidel de Déu. La mort no és un final. L'esperança cristiana transcendeix les circumstàncies temporals i apunta cap a la promesa d'una vida eterna, on gaudirem de la presència amorosa de Déu. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Titolets a la Bíblia?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Els titolets són els epígrafs que organitzen visualment i conceptual el text bíblic. No van ser escrits pels autors bíblics, sinó que han estat concebuts pels responsables de les diverses edicions de la Bíblia. Per tant, no formen part de la Paraula revelada. Els motius d'inserir-los són, d'una banda, una qüestió d'organització visual, que facilita la lectura; i, de l'altra, des d'una didàctica que ajuda la comprensió conceptual i narrativa. No ens ha de sorprendre que aquests titolets difereixin d'una edició a l'altra de la Bíblia. Cada equip redactor de l'edició decideix com dividir els capítols i com enunciar aquests epígrafs per fer-ne més entenedora la lectura. En la majoria de casos gairebé unànimement els podem considerar ben encertats, però en alguna ocasió, lògicament, són millorables. Em permeto oferir un parell d'exemples de titolets que em semblen "equivocs".

Gènesi 22: en moltes edicions l'enunciat del titolet hi diu "El sacrifici d'Isaac". Però, hi va haver sacrifici d'Isaac? No creieu que s'està enfocant més cap al ganivet que no pas cap a la veu de l'Àngel de Déu? En alguna edició es titula "El sacrifici d'Abraham", tot i que seria més apropiat "El sacrifici del moltó". I si es vol esmentar Isaac, aleshores es podria dir "El no-sacrifici d'Isaac" o "Déu protegeix la vida d'Isaac".

Mt 4; Mc 1; Lc 4: encara que en algunes edicions s'enuncia com a "Temptacions al desert", n'hi ha que titulen amb un poc encertat "Les temptacions de Jesús". Dic poc encertat pel mal ús de la preposició. No ha de ser "Les temptacions de Jesús" perquè Jesús no tempta ningú. En tot cas, si es vol emprar una fórmula d'aquest tipus, el correcte serà dir "Les temptacions a Jesús".

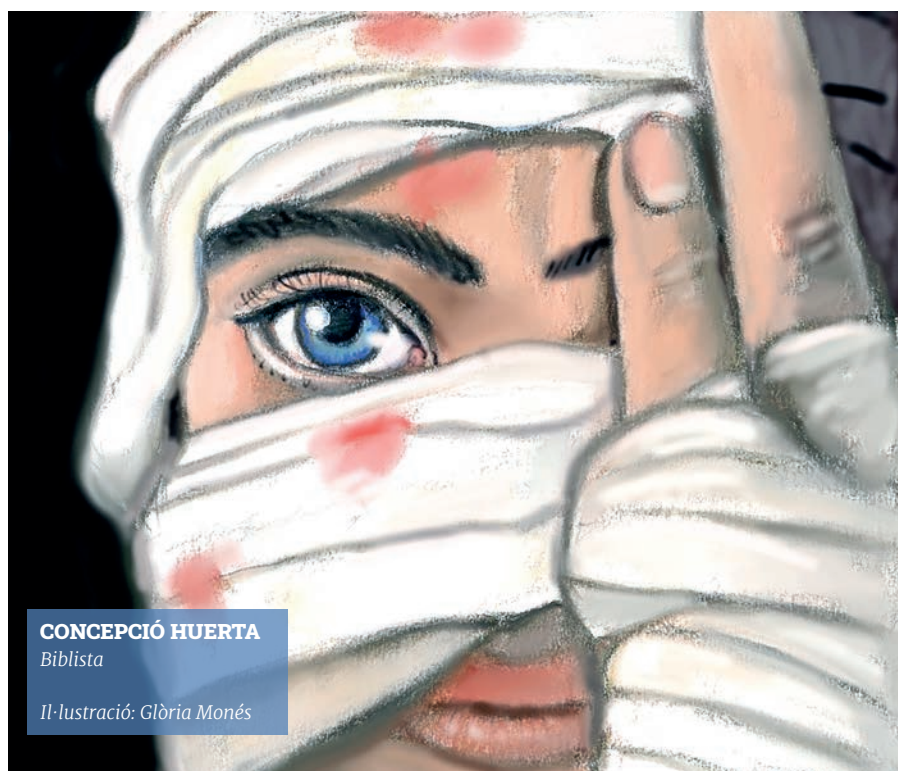
Pot semblar una minúcia, però pensem en els qui accedeixen per primera vegada a la Bíblia; necessiten que els titolets els ajudin i no els confonguin.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARaula

Si vols, pots!

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'escena de l'evangelí d'aquest diumenge demana ser contemplada amb una mirada especial. Té un caire íntim, entranyable, entre Jesús i un leprós, del qual no sabem el nom, però sí que podem deduir-ne l'estat de defalliment físic, moral, religiós i social en què es trobava. El llibre del Levític (cc. 13 i 14) en descriu les causes: "El qui està malalt de lepra anirà amb la roba esquincada, la cabellera deslligada, un tapaboques a la cara i cridarà: 'Impur, impur!' Mentre li duri el mal serà ritualment impur. Com a impur, viurà aïllat fora del campament." Si la situació del leprós no era ja prou dramàtica, s'hi afegia el fet que qui el tocava esdevenia també ritualment impur: uns i altres havien de mantenir-se forçosament allunyats de la comunitat, fins que fossin declarats novament purs, tal com va ordenar Moisès. El tercer llibre de la Bíblia es refereix a altres circumstàncies en les quals persones i coses esdevenien també impures, que era com dir contraposades a la santedat de Déu. La lepra en aquell temps i en aquella cultura recopilava tots els mals que podien aclaparar la persona, a més de ser considerada com a càstig diví pels pecats comesos.

En aquest context, el leprós innominat treu força per anar a trobar Jesús i agenollat suplicar-li que el purifiqui.

Sap que, si Ell vol, ho pot fer. Apel·la a la voluntat de Jesús; del seu poder guaridor, n'està convençut. Només Jesús pot salvar-lo de la situació tan inhumana en què es troba. Sap i creu que la humanitat de Jesús pot restablir la seva! "Si vols em pots purificar." Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué: "Ho vull, queda pur." El contacte amb un leprós encomanava impuresa. El contacte amb Jesús és font de salut i de salvació. Com devia ser aquell moment en què la mà de Jesús tocà el leprós dient: "Ho vull, queda pur" i a l'instant la lepra el va deixar. Com deu ser per als socialment exclosos d'avui en el món quan troben una mà que els "toca", que els ajuda, que reconeix la seva dignitat, que els fa sentir germans, estimats? Com ens sentim i com responem nosaltres quan algun d'ells se'ns atansa i la seva mirada ens interpel·la perquè hi llegim: "Si vols, pots!"? La petició del leprós i la resposta de Jesús assenyalen dues direccions, d'anada i de tornada, de manera que quan som nosaltres els qui anem a trobar-lo, afeixugats per vicissituds de la vida, amb confiança també podem suplicar-li: "Senyor Jesús, fes que jo vulgui el que tu vols i que tu vulguis el que jo vull." En la guarició del leprós, les dues voluntats van confluïr! ■

Diumenge VI de durant l'any

Lectura primera

Lv 13,1-2.44-46

*Els leprosos han de viure sols,
fora del campament*

Lectura del llibre del Levític

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: “Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: ‘Impur, impur!’ Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.”

Salm responsorial

31

Feliç el qui ha estat absolt de la falta
i ha vist sepultat el seu pecat.
Feliç l'home a qui el Senyor no té
en compte la culpa,
i dintre seu ja no manté l'en-
gany. R.

*R. En vós he trobat el meu recer,
vós em guardeu del perill.*

M'he decidit a reconèixer la falta,
no us he amagat més el meu pecat.
Tan bon punt m'ho he proposat,
Senyor,
m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el
Senyor;
homes rectes, aclameu-lo. R.

Lectura segona

1Co 10,31-11,1

*Seguiu el meu exemple,
tal com jo segueixo el de Crist*

Lectura de la primera carta de sant
Pau als cristians de Corint

Germans, quan mengeu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

Al·leluia

*Ha aparegut entre nosaltres un gran
profeta,
Déu ha visitat el seu poble.*

Evangelí

Mc 1,40-45

La lepra desaparegué i quedà pur

Lectura de l'evangelí segons sant
Marc

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: “Si voleu, em podeu purificar.” Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: “Sí que ho vull: queda pur.” Al·l' instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar

pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

**CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
i QUARESMA SALTERI:
SETMANA 2 i 4**

Febrer

11. DIUMENGE

Diumenge VI de durant l'any, Verd. Lectures: Levític 13,1-2.44-46 / Salm 31 / 1 Corintis 10,31-11,1 / Marc 1,40-45
SANTORAL: Mare de Déu de Lourdes, Benet d'Aniana, ab.; Desideri, b.; Eloïsa, vg.

12. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 1,1-11 / Salm 118 / Marc 8,11-13. A Barcelona: **Santa Eulàlia, vg. i mr.** (SiMO), Vermell. A Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Santa Eulàlia, vg. i mr.** (ML), Vermell
SANTORAL: Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.

13. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 1,12-18 / Salm 93 / Marc 8,14-21
SANTORAL: Benigne de Todi, prev. i mr.; Gregori II, p.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Maura, mr.

Comença el temps de Quaresma

14. DIMECRES

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures: Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: Ciril i Metodi, patrons d'Europa; Valentí, prev. i mr.

15. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25
SANTORAL: Claudi de la Colombière, prev.; Faustí i Jovita, mr.; Geòrgia, vg.; Joan Baptista de la Concepció, prev.

16. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15
SANTORAL: beat Joan de Sant Domènec, mr.; Juliana, vg. i mr.; Onèsim, b.; Porfiri, mr.

17. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32
SANTORAL: Aleix Falconieri, prev. i fund.; Ròmul, mr.; Silví, b.

El Sant 17 de febrer

Aleix Falconieri, fundador

Aleix Falconieri va ser un dels set fundadors de l'Orde dels Servites de Maria. Fill d'un ric comerciant de Florència, ell i sis companys sacerdots van experimentar una visió de la Santíssima Verge Maria, que va inspirar-los per fundar una nova comunitat religiosa dedicada a l'oració. D'aquesta manera, van crear la Confraria de la Santíssima Verge a Florència, l'any 1225. Una altra visió va inspirar Aleix i els seus companys a formar els Servites, també coneguts com els Servents de Maria. Tots els membres del grup eren sacerdots ordenats excepte Aleix, que creia que no era digne d'aquest honor. Amb l'ajut

econòmic del pare d'Aleix, els set fundadors van construir l'església dels Servites a Cafaggio, i Aleix Falconieri va ser l'encarregat de gestionar els afers temporals del dia a dia de la congregació, a més de recaptar els diners necessaris per als seus germans. No va ser fins al 1304, però, quan els Servites van rebre l'aprovació papal del papa Benet XI, quan només Falconieri era l'únic membre fundador que encara era viu. Va morir a Monte Senario el 17 de febrer del 1310, a l'edat de 110 anys. Ell i els seus companys, que reben el nom dels Set Sants Fundadors, van ser canonitzats pel papa Lleó XIII el 1888. ■

RAFEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Celebrar l'Eucaristia, i per extensió tota la litúrgia, sota el signe de Maria, és celebrar-la amb pura receptivitat del Do del Senyor

Sota el signe marià

L'exhortació pastoral del l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas: *Heu estat fills, sigueu també mares*, orienta tota la pastoral de l'arxidiòcesi sota el signe de la maternitat eclesial, de la qual Maria, n'és prototipus. Que Maria personifiqui el misteri de l'Església vol dir que ella posseïa totes les gràcies que serien donades a l'Església en tots els temps, les virtuts, els carismes i també la seva missió. Ella conté la veritable essència de l'Església. N'és la seva icona. Ella és Dona, Esposa, Verge i Mare. La relació entre Maria i l'Església traspasa tot el pensament dels Pares i s'expressa meravellosament en el capítol VIII de la *Lumen gentium* del Vaticà II. El Sr. arquebisbe amb la seva exhortació dona fonament teològic a les noves directrius pastorals de l'arxidiòcesi.

Celebrar l'Eucaristia, i per extensió tota la litúrgia, sota el signe de Maria, és celebrar-la amb pura receptivitat del Do del Senyor. Una bella expressió de sant Tomàs d'Aquino, quan parla de Maria, és: *Maria, triclinium totius Trinitatis* (Maria és lloc de repòs, en el sentit de permanència, de tota la Trinitat). Analògicament es pot dir de l'Església quan celebra l'Eucaristia. Ja que en ella el Pare es dona en el Fill en l'amor de l'Esperit Sant, en la Paraula i en el Sagrament. I l'assemblea esdevé fecunda, allí neix la missió. El Cos de Crist és contínuament engendrat en l'Eucaristia (p. 43). Tota la missió pastoral brota de l'Eucaristia. El Sr. arquebisbe ho expressa així: "L'eucaristia, on se'ns ofereix el mateix Senyor,

constitueix la font i cimal de tota la vida cristiana, esdevenint la llar de fraternitat des d'on brota la maternitat eclesial."

Sempre m'ha cridat l'atenció que la missa s'acaba aviat. Havent combregat es diu la postcomunió, la benedicció i el comiat. De seguida l'assemblea es dispersa. Com si hi hagués pressa per acomplir una missió. Hem rebut el sagrament de l'Amor, ara cal participar de la pressa de Maria per portar-lo als altres. La mateixa pressa de Maria per dur la bona nova a Elisabet (Lc 1,39).

L'Eucaristia fa contínuament que l'Església exerceixi la seva maternitat en ordre a la gràcia. La fecunditat de l'Església ve, tant per Maria com per l'Església, de la gràcia de l'Esperit Sant. L'actitud de l'Església, quan celebra l'Eucaristia, és pura receptivitat del Do de Déu. És el goig de saber que Crist està en nosaltres i nosaltres amb Ell.

En el desert actual de la nostra Església, la font amagada de l'Esperit va fent créixer flors que donaran el seu fruit. Són flors humils, que els ulls de la fe saben descobrir.

Tota pastoral està condemnada al fracàs si no portem en nosaltres la gràcia de l'Esperit Sant. La que estava cridada a ser mare sovint esdevé estèril sense el do de Déu en el seu interior. Els creients vivim pel Senyor i en el Senyor. Ell és el nostre tresor. L'Església no s'anuncia a si mateixa, ella té molt poc atractiu, l'únic que té d'atractiu és el mateix Senyor. Ella viu i porta l'amor de l'Espòs d'arreu on és i així esdevé Mare. Les esglésies es buiden quan es buiden de Crist. ■

El sant i el narcisista.

Una meditació torrasiana (i II)

El bisbe Josep Torras i Bages.

ABEL MIRÓ I COMAS

Causa Torras i Bages

Continua Torras i Bages: “La Veritat aleshores, al costat de la doctrina sofística, sembla ferrenya i malcarada; la Veritat, amable per naturalesa, delícia dels grans esperits i dels esperits senzills, és suplantada pel sofisma; les aparences atractives i

agradables enganyen als sentits, i la realitat més fonda, i que per a ésser capida necessita la força superior de l'ànima, queda desconeguda del gran nombre de gent del món, que ja diu per això l'antiquíssim Psalm: ‘Fills dels homes, fins quan sereu de cor imbècil? Per què ameu la vanitat i aneu al seguici de la mentida [Psalm CXVIII, 142]?’” (*L'única eficàcia*, III).

La figura màximament contraposada a l'home d'enteniment torçat o sofista, pel doctor Torras i Bages, és la del sant, a qui defineix com un “ho-

me de l'eternitat”. Ho explica així: “Els homes de l'eternitat, els sants, són els qui saben millor adequar-se a tots els temps i a totes les circumstàncies, perquè no estan aferrats a lo variable i transitori que passa, i, en canvi, viuen identificats amb lo essencial, amb lo etern, que dura i perdura sempre i pertot arreu [...]. Són els homes per excel·lència, perquè, desfent-se de lo accidental, es queden amb lo essencial” (*L'única eficàcia*, IV).

Qui aprofundeix o, en altres paraules, qui pensa —i aprofundir o pensar aquí no significa el mateix que apilar erudició— necessàriament s'obre a allò etern: “L'eternitat és la idea mare de totes les idees, és la font de totes les energies, és el lligam infinit que uneix entre si totes les existències, és la que dona unitat a totes les coses; podem dir que ella és l'única realitat, és la mateixa Veritat, és Déu. Tot lo que no és etern és no res. És una il·lusió; és com les projeccions lluminoses que en si no tenen realitat ni substància, i l'única finalitat de les quals és donar-nos idea, anticipació i participació d'una realitat que voldríem veure i tenim lluny. Així és tot lo mundà i temporal en relació amb lo diví i etern” (*L'única eficàcia*, III).

El sant, per definició, és un home que pensa, i pensar significa esforçar-se per remetre cada element de la pròpia vida —sense excloure l'encesa d'un llumí o les carícies a l'estimada— a l'Ésser infinit i etern. ■

 Club Nous Amics

ET PORTA A FÀTIMA

Pelegrinatge al Santuari de Fàtima, mundialment conegut per les aparicions de la Mare de Déu

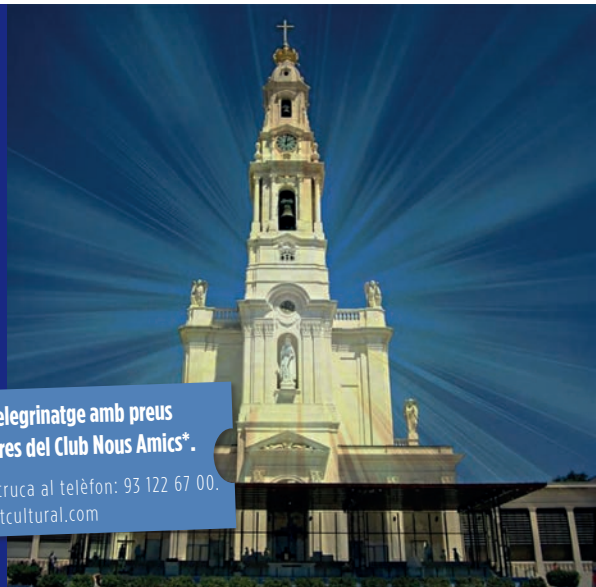
De l'11 al 13 de març del 2024, viatjarem a un dels centres de pelegrinatge marià més importants d'Europa i gaudirem de la bellesa de Lisboa, la capital portuguesa

No et quedis sense plaça

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació, truca al telèfon: 93 122 67 00.
info@rtcultural.com

Cartes

Per la unitat de l'Església catòlica

Recentment ha conclòs la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Cal, pel nostre propi bé i per agradar a Déu, superar les nostres diferències que ni tan sols són motiu d'interpretació de la religió, sinó en alguna ocasió per qüestions polítiques en el seu origen; em refereixo, per exemple, a l'Església anglicana. És un camí difícil, com deia un bon amic. Ens hi podem acostar, però el problema rau en els dogmes que té cada Església; aquí hi ha la dificultat. Però hem de pregar per superar-ho; tasca difícil, però no impossible, amb l'ajuda de Déu.

Però tenim un altre problema a casa nostra, l'Església catòlica. I és superar les nostres pròpies diferències. N'hi ha, i de ben grans, accentuades avui en el papat del Sant Pare Francesc. Segur que hem llegit opinions, més que provocadores, diria jo que cruels, contra la seva figura, des de sectors que diuen que no és un Papa legítim, que provenen de sectors immobilitistes, fins a d'altres que pensen que es queda curt, vegeu l'Església a Alemanya. I controvèrsies en cada encíclica que escriu, o simples declaracions, que són atacades sense pietat. Segurament els uns i els altres obliden que quan es tria un Papa sempre hi intervé l'Esperit Sant.

És imprescindible la tasca, per part nostra, de tractar com puguem de llimar aquestes diferències, tot començant pel nostre entorn i sobretot fer servir l'arma més poderosa que hi ha

per aconseguir aquest objectiu: la pregària. A través d'ella, tinguem fe i esperança, i optimisme. Déu, que és Totpoderós, farà la resta. Confiem en Ell.

JUAN J. RIBAS

“Laudate Deum”

Prenent com a referència la crida de sant Francesc d'Assís de lloar el Senyor per totes les seves criatures, el papa Francesc actualitza i s'endinsa en l'encíclica *Laudato Si'* amb la intenció d'animar-nos a tots a continuar comproment-nos amb la protecció de la casa comuna i amb la cura dels germans més necessitats.

El Summe Pontífex advoca en aquesta exhortació apostòlica per l'ecologia integral, que abasta dimensions ambientals, socials, econòmiques, culturals i espirituals de la vida humana, tot tractant qüestions com ara la crisi ecològica i social, la conversió ecològica, la importància de l'educació ecològica, la contemplació de la bellesa de la creació i la necessitat d'una ecologia tant política com econòmica que afavoreixi un desenvolupament humà sostenible i inclusiu.

ANA MARÍA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Sensibilitat laboral

A Andalusia hi ha una sensibilitat laboral especial que es posa en relleu sobretot quan es produeixen accidents laborals. Heus aquí un exemple. A finals de gener, el bisbat de Còrdova enviava aquesta nota de premsa: “Estimat/ada germà/ana en Crist: dilluns 29 de gener, un cop més, moria en accident laboral un treballador de 31 anys, natural de Còrdova. L'accident es va produir a la localitat de Torredonjimeno, en caure des d'una teulada quan feia tasques de manteniment d'unes plaques solars. Malauradament, hem de lamentar un nou accident mortal.

I en són tants! És important que, com a Església defensora de la vida, a les nostres celebracions demanem al Senyor per tots els treballadors i treballadores de la nostra diòcesi que perden la vida en accident de treball i, alhora, ajudem la comunitat cristiana perquè creixi en sensibilitat i consciència davant d'aquest patiment. És per això que us tornem a enviar una petició per aquest treballador i per la seva família perquè pugui ser llegida en la pregària dels fidels a les Eucaristies d'aquest cap de setmana de les vostres parròquies o comunitats: ‘Senyor, us demanem per Saúl Domínguez Caballero de 31 anys, natural de Còrdova, mort en accident laboral dilluns 29 de gener del 2024. Us demanem que l'hàgiu acollit amb el vostre Amor Misericordiós i gaudeixi ja de la vida plena que Vós ens oferiu. També us demanem per la seva família perquè tinguin el consol i l'esperança de la Resurrecció i perquè la comunitat cristiana sapiguem acompanyar-la i ajudar-la. Senyor, que la feina que és per a la vida es desenvolupi en condicions dignes que la preservi en la seva integritat. Preguem al Senyor.’ Juan Francisco Garrido, director del Secretariat diocesà de Pastoral del Treball.”

És bo destacar aquesta sensibilitat laboral, especialment en els accidents de treball. La nota del bisbat de Còrdova ho confirma plenament.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Goigs a llaor de la Mare de Déu de Lourdes

Les primeres composicions poètiques dedicades a aquesta advocació mariana daten de finals del segle XIX

NORA VELA

Historiadora, membre de l'associació Amics dels Goigs i creadora del blog Bibliogoigs

Quatre anys després que el papa Pius IX declarés el dogma de la Immaculada Concepció per la butlla *Ineffabilis Deus*, el 8 de desembre del 1854, la Mare de Déu va fer-se present, repetidament, un mes de febrer del 1858, a una noieta de nom Bernadeta Soubirous en una gruta pirinenca de Lourdes, anomenada Massavielha.

En aquest paratge, tot parlant-li en el seu dialecte, el bigordà, Maria li va dir: “*Que soy era Immaculada Councepciou*” i va anar insistint, a les diferents aparicions, que els cristians havien d'intensificar llurs pregàries, tot convivint humilment. Un brollador d'aigua amb propietats benefactores va sorgir de la cova.

La ressonància del fet va ser tal, que pelegrinatges i devocions van escampar-se ràpidament i les publicacions religioses, com ara estampes i cànctics, van viatjar amb els fidels que tornaven de la seva visita i n'anaven difonent les notícies.

Vint anys després, el 1877, abans d'acabar el segle, s'imprimien a Manresa uns *Goigs a Nostra Senyora de Lourdes*, fets per la impremta Roca, amb un gravat de l'aparició; i dos anys més tard, el 1879, va ser Berga

qui va publicar-ne uns de nous, amb lletra diferent. Tots dos explicaven les aparicions i els seus contextos devots. La població de Sant Quirze de Besora va condicionar una gruta propera per dedicar-la a aquesta advocació mariana i un altre full de goigs va sorgir el 1898.

I es van multiplicar els goigs ràpidament, igualment com les lloances que acompanyaven els cultes amb els pelegrinatges que s'organitzaven per arribar-se a Lourdes amb els textos escrits.

Tonada molt popular

Una altra tonada va fer-se molt popular i fàcil de cantar des del primer moment: l'*Ave a la Mare de Déu*. Distribuït inicialment des de Lourdes, va ser editat igualment entre nosaltres en forma de full de goigs. Va ser l'*Ave* marià que, imprès també en forma de tulipa de paper per tal d'envoltar els ciris, facilitava la lectura dels cants a les processons de romiatges.

Des de Perpinyà, amb el títol d'*Alabansas rosselloneses a Nostra Senyora de Lurdas*, fins a Mallorca i València, la varietat de goigs i de textos és gran i els poetes han anant ver-

1.ª edició. Dipòsit legal

GOIGS
A LA
MARE DE DÉU DE LOURDES

venerada en la capella
als claustres

de l'Hospitalitat de Barcelona
de la Catedral

...veia vostra guia
...pre l'Hospitalitat.
...a Lourdes, oh! Maria
...s, sembreu, de caritat.

...tenui, besant el Gave,
...quariu els nostres mals,
...alpitia invicte «L'Ave»
...accents universals.
...tan bella melodia
...a l'ànim encisat.

Vós a Lourdes...

...llida Bernardeta
...la vostra excelsitud,
...del Cel giateix la meta
...est Angel de virtut.
...ens deixeu a la sagnia
...festí de la maldat.

Vós a Lourdes...

...i sou Vós, que de l'Altura
...espais veniu petjant?
...c la Immaculada, Pura
...pre des del primer instant»
...mmensa la noblia
...us fixà la Trinitat.

Vós a Lourdes...

...soleu, rendida plora,
...malalts la ingent allau;
...alegre a vostra vora
...oloma de la Pau.
...fontana d'alegria
...les penes no han orbat.

Vós a Lourdes...

Quan ombreja a l'Esplanada
el Santíssim Sagrament,
la salut, algú, tornada
sent miraculosament.
És la Santa Eucaristia
vostre Fill Sagramentat.

Vós a Lourdes...

Al calvari de la vida
tots, a coll, portem la creu;
qui la vostra amor no oblidat
troba en Vós el Cirineu.
Mare Santa, Verge Pia,
dolç oasi de bondat.

Vós a Lourdes...

D'aquest món a la carrera
avivem per Vós el zel;
no girant els ulls enrera,
volarem segurs al Cel!
És el Nord a l'agonia
Vostre Cor Immaculat.

Vós a Lourdes...

Vostra Glòria anuncia
sempre l'Hospitalitat.
Vós, a Lourdes, oh! Maria
dolls, sembreu, de caritat.

Preagueu per nosaltres santa Mare de Déu R. Perquè siguem dignes de les promeses de Jesucrist

ORACIÓ

Supliquem, Senyor, que concediu als vostres servents de poder fruit sempre d'una bona salut espiritual
poral; i per la intercessió de la benaurada sempre Verge Maria, prop vostre, al cel, allibereu-nos de les
ulacions de la vida present i feu-nos gaudir de la joia eterna. Per nostre Senyor Jesucrist... - R. Amén.

Text
Mn. Josep M. Ferré i Castelló
rector de Riudecols (Tarragona)

Música
Mn. Josep Monné i Roig, organista
de la Catedral de Tarragona

B. 4366-1988

Il·lustració: Josep Jassans

Altés, s.l., Barcelona

Els "Goigs a la Mare de Déu de Lourdes", de l'Hospitalitat de Barcelona (1988).

Tulipa de paper que envoltava els ciris i facilitava la lectura dels cants a les processons.

sificant cada cas variant les estrofes segons les seves arts literàries.

I els goigs no han deixat de publicar-se fins ara. Centenars de fulls són repartits per esglésies, santuaris, capelles i hospitalitats que acompanyen malalts per entonar les lloances dels devots. Els *Goigs a la Mare de Déu de Lourdes*, de l'Hospitalitat de Barcelona, amb text de Mn. Josep M. Ferré i Castelló, rector de Riudecols, i música de Mn. Josep Monné i Roig, organista de la

catedral de Tarragona, seria un dels models moderns.

El cant col·lectiu agermana creences, devocions, súpriques i esperances des dels primers segles del cristianisme. Si el gregorià i el litúrgic quedaven situats en dominis cultes, el cant popular, el dels goigs concretament, convoca tothom, i vivifica i alegra companys i amics que es troben agermanats per cantar-los, tot esperant l'acolliment celestial de les seves salutacions. ■

Des de Perpinyà fins a Mallorca i València, la varietat de goigs és gran

La persecució dels cristians al món: un missatge ecumènic

El diaca Joseph Bashkhenji entre la runa de la catedral armènia catòlica al districte d'Al-Telal d'Alep (Síria).

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada (ACN)

PAPA FRANCESC
 “El camí cap a la pau passa pel diàleg interreligiós, que exigeix la protecció de la llibertat religiosa i el respecte de les minories”

Recentment hem celebrat la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, i cal destacar un tema d'actualitat que evidencia un ecumenisme actiu i efectiu. Ho denunciava el papa Francesc el 8 de gener passat, en el seu ja tradicional discurs al cos diplomàtic davant la Santa Seu: “Lamento l'augment de la persecució i discriminació contra els cristians, sobretot en la darrera dècada. En total, més de 360 milions de cristians arreu del món pateixen un alt grau de persecució i discriminació a causa de la seva fe, i són cada vegada més aquells que es veuen obligats a fugir dels seus països d'origen.”

En aquest mateix discurs, el Sant Pare destacava que “el camí cap a la pau també passa pel diàleg interreligiós, que exigeix en primer lloc la protecció de la llibertat religiosa i el respecte de les minories”.

Aquesta necessitat de diàleg la coneixen bé països on els cristians són pocs, dividits en comunitats de diferents procedències. Per aquest motiu, en altres ocasions, Francesc també ha parlat de “l'ecumenisme de la sang”, destacant el testimoni de tants batejats que són perseguits sense que importi el seu Credo o la denominació cristiana a la qual pertanyin.

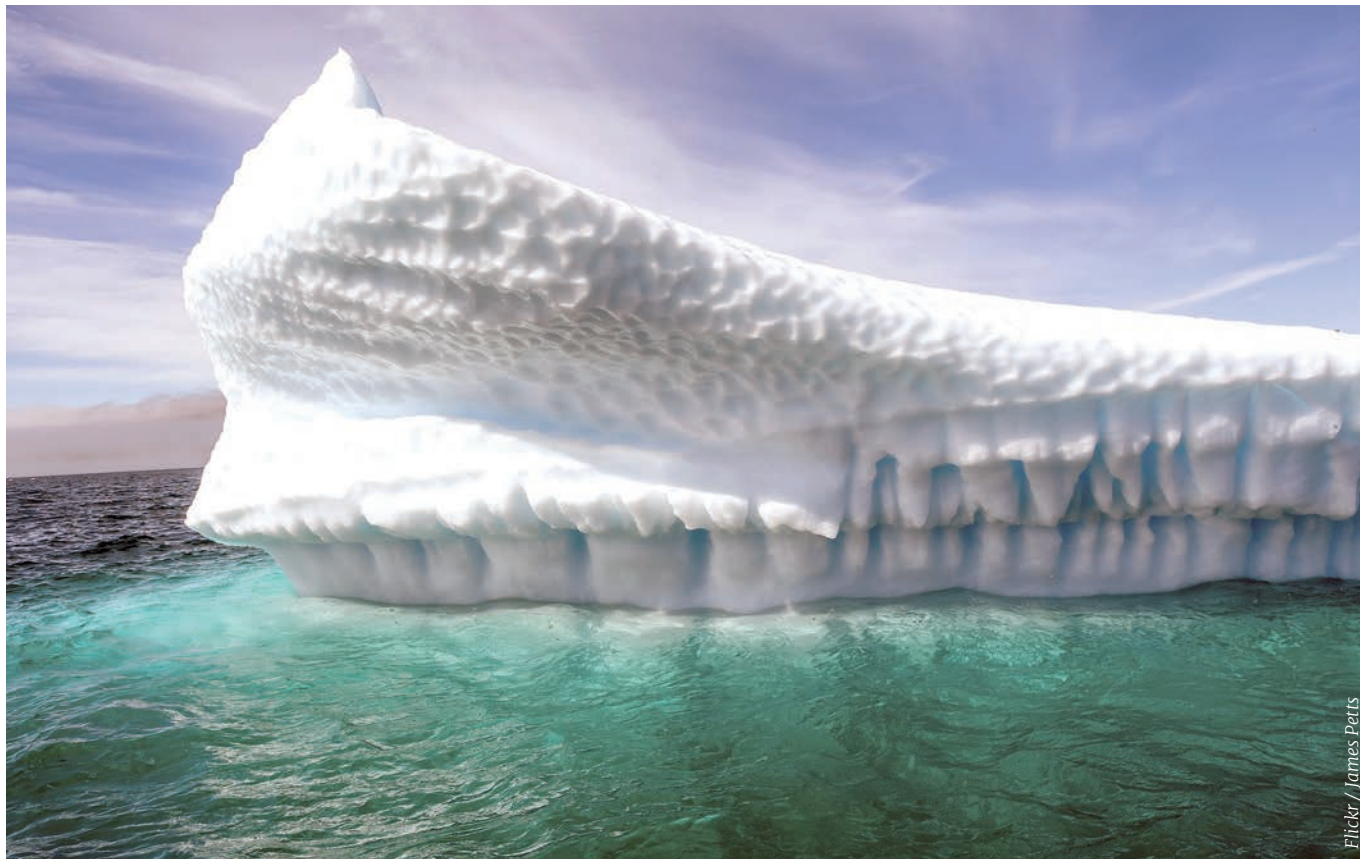
Poques setmanes després d'aquests missatges potents, s'ha fet públic un informe de l'organització cristiana evangèlica Portes Obertes, titulat *Llista Mundial de la Persecució 2024*. Segons aquest estudi, que abasta totes les denominacions cristianes, al món 1 de cada 7 batejats pateix alts nivells de discriminació i persecució a causa de la seva fe.

En aquest informe es desenvolupa una llista amb els 50 països on més violència i discriminació s'exerceix contra els cristians. Corea del Nord, Nigèria i l'Iran ocupen els primers llocs. A nivell mundial, uns 5.000 cristians van ser assassinats en atacs per raons religioses el darrer any. És probable que les xifres siguin molt més elevades, però no sempre es denuncien. Altres dades que mostren la violència creixent anticristiana és que els atacs a esglésies, col·legis i hospitals cristians han augmentat set vegades en el darrer any, passant a registrar-se 14.766 agressions contra edificis eclesials, segons Portes Obertes.

Units al Papa i a tants germans nostres, catòlics i no catòlics, destaquem la necessitat cada vegada més gran d'unir les nostres veus i els nostres cors, perquè els perseguits siguin de tots, i entre tots preguem, ajudem i mirem de canviar les seves vides. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'iceberg més gran del món, que estava encallat, comença a recuperar el moviment

Flickr / James Pettis

Els icebergs són objecte d'estudi per part dels científics.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

És una actualitat científica ben curiosa. Per això us l'he volguda explicar. Va ser a l'any 1986 que a l'Antàrtida, en una de les seves enormes glaceres, hi va haver un trencament que va precipitar al mar una gran massa de gel, que originà un immens iceberg; fou anomenat A23a i, poc després, quedà immòbil al lloc anomenat mar de Weddell. Aquest iceberg era el més gran que s'ha registrat mai.

Amb una alçada que superava els 400 metres i una extensió superficial de més de 4.000 quilòmetres quadrats (com més de la meitat de la província de Barcelona), va ser considerat el més gran de tots els icebergs enregistrats fins aquell moment, i fins ara i tot. I quedà fix segurament pel fet que en aquell indret tocava fons.

Què és, doncs, el que ha passat ara? Que, al cap de 34 anys, en arribar l'any 2020, es començà a notar que era objecte de petits moviments; fins ara, el 2023, que ja es mou de debò. No cal dir que això ha provocat l'interès dels científics. Ara se'l veu passant per la punta nord del continent de l'Antàrtida. I què deu haver provocat que es mogués? Potser que s'ha fos una mica aquella enorme massa gèlida a causa del canvi climàtic o simplement que la part inferior ja ha deixat de mante-

nir-se clavada en el fons marí. No ho sabem, però el que interessa és el seu moviment. Quines conseqüències pot tenir?

El que es veu més probable és que continuï una ruta que han seguit altres icebergs més petits, la que s'anomena "corrent antàrtic circumpolar" i, vulgarment, "corredor dels icebergs", la qual no presenta cap dificultat, però no es descarta que emprengui un camí diferent. Si per la seva grandària prengués una altra direcció, podria tenir conseqüències. Per exemple, si anés a raure prop de l'illa Geòrgia del Sud, seria una calamitat per a la vida en aquest lloc, per a les foques, els pingüins i altres ocells que hi fan estada en quantitat.

Esperem, doncs, que això no s'esdevingui. Els estudiosos ja ens diran què va passant amb aquest gran iceberg. ■

GENT DE CASA

Josep Paradedada

Mn. Joan Paradedada va ser rector de la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar.

JOAN PALLARÈS
PERSONAT
Historiador

Josep Paradedada i Sala havia nascut el 5 de novembre del 1878 a Sant Sadurní d'Anoia. El seu pare, Josep Paradedada Tapiola, era el mestre local; estudiós i lletraferit que el 1889 va publicar *Geografia local de la villa de San Sadurní de Noya* i diversos manuals i llibres de text.

La mare, Maria Sala Tubella, era d'una família benestant. L'avi de Josep Paradedada, Francesc Sala Fer-

res, havia establert la primera marca exportadora de vins de Sant Sadurní i l'oncle, Joan, seria cofundador de Freixenet.

Estudià onze anys al Seminari Conciliar de Barcelona i va ser ordenat sacerdot el 1904, restant al servei del cardenal Salvador Casañas; va ser també secretari del procés de beatificació de sant Josep Oriol.

El 1909 passà a la parròquia de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, fins que al 1916, després d'uns mesos a la de Sant Valentí de les Cabanyes, era destinat a finals d'any a Santa Eulàlia de Banyeres, on romandria com a rector fins al 1924.

Des de la seva època de seminarista, mantenia contacte amb l'univers literari i jocflorallesc. A l'entorn de Josep Carner va publicar diversos poemes a *Catalunya*. *Revista literària quinzenal* i guanyà diversos premis en Jocs Florals importats com els d'Olot, Barcelona o Lleida. També traduí Virgili, publicà a *La Veu de Catalunya* i algun petit llibre de poemes o himnes.

A partir del 1924, la seva vida i la seva obra va quedar lligada a Premià de Mar, en ser nomenat rector de la parròquia de Sant Cristòfol. Allà, el 1928, va fundar l'actual Patronat Social, construint el seu edifici el 1930.

A Premià, entre els seus vicaris, va tenir entre el 1933 i el 1935 l'historiador Joan Bonet i Baltà, també penedesenc. El 1936, davant de la persecució religiosa, va haver d'amagar-se i fugir; marxà a França amb els Germans de les Escoles Cristianes de Premià. Va retornar el 1939 per refer la parròquia, amb la tristesa que bona part dels seus col·laboradors, amics de les lletres i preveres que havien estat vicaris seus havien estat assassinats durant la guerra.

Seguí la seva tasca pastoral i no abandonà la de poeta, amb amics com el pintor i literat Salvador Moragas, el mestre mallorquí Cristòfol Ferrer i d'altres amb què compartí inquietuds culturals.

Mossèn Joan Paradedada moria de manera sobtada a Premià, exercint com a rector, el 13 de gener del 1948, als 69 anys, i 24 anys després de la seva arribada a la població. ■

LIVIO FANZAGA

Las virtudes cardinales

Editorial San Pablo, 2024, 238 pàg.

L'escolapi Livio Fanzaga ofereix en aquest llibre una explicació diàfana sobre les virtuts cardinals, ensenyaments de la gran tradició filosòfica i teològica; una immensa riquesa espiritual que s'ha de llegar a les generacions més joves.

Llibres més venuts el mes de GENER

MARIA CLIMENT

A casa teníem un himne
L'Altra Editorial

ORIOL JARA

Deu raons per creure en Déu
Editorial Albada

JOSEPA FORNS

En temps difícils, un xic de felicitat
Editorial Claret

+claret

BLANCA LLUM VIDAL

No cometràs adulteri

Fragmenta Editorial, 2024,
82 pàg.

Per a la poeta Blanca Llum Vidal, l'adulteri —la “violació de la fidelitat conjugal”, segons el diccionari— pot ser l'indici d'un problema que batega al fons de la nostra organització social. El text també posa en qüestió els rols de gènere.

XAVIER SISTACH

Les aventures d'Ida Pfeiffer

Viena Edicions, 2023,
464 pàg.

Ida Laura Pfeiffer (1797–1858) va ser la gran viatgera de mitjan segle XIX. Sola i amb pocs recursos, va fer dues voltes al món i es va endinsar en territoris on s'hi jugava la vida. Va ser tan famosa que, a l'època, se la va comparar amb Marco Polo.

JAVIER ZAMORA

Solito. Una història real

Edicions del Periscopi, 2024,
530 pàg.

Quan en Javier tenia nou anys li van dir que podia començar el “viatge”. Va deixar la petita vila d'El Salvador on vivia i es va dirigir cap a la frontera dels Estats Units, on l'esperaven els pares. El trauma de la immigració com no ens l'havien explicat mai.

CRÍTICA DE TEATRE

Mil perfums i mil colors

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Trobar en un únic repertori de teatre musical peces clàssiques que han configurat la memòria musical de més d'una generació i que ho faci una companyia emergent, la Companyia 23, formada principalment a l'Escola Eòlia, no és usual. Noves veus per a velles cançons. O dit d'una altra manera, com la companyia ho rebla: *La cançó de sempre*.

La Companyia 23 dibuixa una trama que fa resseguir en la imaginació dels espectadors —oblideu-vos de cap escenografia ni utilatge que distregui la vista— tot un mapa de la Barcelona d'entresigles a través de la poètica de Joan Manuel Serrat, de Maria Aurèlia Capmany, de Mercè Rodoreda, de Federico García Lorca, de Josep Maria de Sagarra, de Núria Feliu, de la Bella Dorita o de Gato Pérez, Peret i la rumba catalana, tan defensada últimament

pels seus mantenidors, els gitanos de Gràcia i de Sant Antoni.

L'espectacle, dirigit per Albert Mora, arrenca, com a inspirador, de Santiago Rusiñol, d'aquell espectacle *Els Jocs Florals de Canprosa*, de Jordi Prat i Coll, al Teatre Nacional de Catalunya, i d'una peça breu, *La cançó de sempre*, del mateix Santiago Rusiñol, publicada el 1906 a *L'Avenç*, i que ara dona també títol a l'espectacle. Allà, Rusiñol hi perfila un Pierrot encara somiador que intenta seduir Colombina. ¿I què millor per seduir que un bon grapat de cançons que transporten a la memòria de la infantesa, de l'adolescència, de la joventut i de la maduresa sense fronteres?

Així és com el repertori és capaç de fondre peces de muntanya com *La vella xiruca* amb la *Barcelona i jo*, de Joan Manuel Serrat, entre alguna altra peça seva com *Pare* —canviada aquí per "*Mare*"— o *Plany al mar* i *Cançó de bressol*, i també *Les floristes de la Rambla*, de Josep Maria de Sagarra, *La plaça del Diamant*, dels malaguanyats Ramon Muntaner i Joan Ollé, o cuplets del Paral·lel, fins a l'esclat rumbaire de colofó.

Un debut professional en el teatre musical que és atrevit per la seva tria, desacomplexat i que ho fa recollint una tradició musical eclèctica, amb nous arranjaments, aires nous i una voluntat de continuar mantenint en la memòria les peces de sempre banyades, com diu Joan Manuel Serrat en la seva *Barcelona i jo*, de mil perfums i mil colors. ■

La Companyia 23 en un moment de l'espectacle musical "*La cançó de sempre*" al Teatre Gaudí Barcelona.

AMB BON HUMOR

"LA CANÇÓ DE SEMPRE"

DRAMATÚRGIA d'Albert Mora i Companyia 23

INTÈRPRETS: Ariadna Montoro, Mireia Obregón, Marina García, Mireia Federico i Esteve Roig

MÚSICS: Andreu Roqueta / Roser Gelis Estalella

DIRECCIÓ MUSICAL: Gregori Ferrer

DIRECCIÓ: Albert Mora
Teatre Gaudí Barcelona.

Fins al 25 de febrer

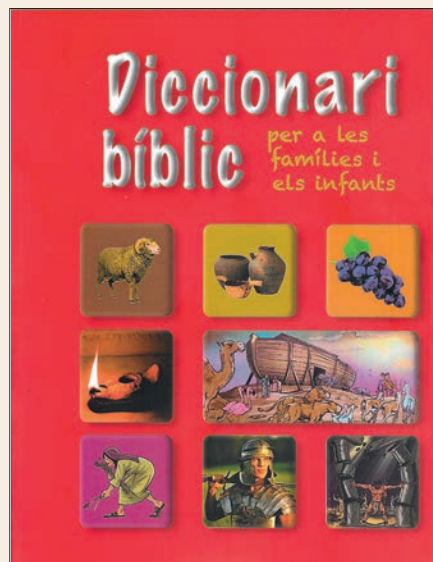
CRÍTICA LITERÀRIA

Divulgació del text bíblic

**JAUME
BALATEU**

Secretari de l'Associació
Bíblica de Catalunya

AGUSTÍ BORRELL i JOAN FERRER
(coordinadors de l'edició en català)

Diccionari bíblic per a les famílies i els infants

ABCat-CPL 2023, 300 pàg.

L'Associació Bíblica de Catalunya, fidel al seu objectiu de difondre la Paraula de Déu, divulgar el text bíblic i promoure la vivència a fons de la fe cristiana alimentada per les Sagrades Escripures, posa a les nostres mans una nova eina, una guia apta per a exploradors intrèpids: el *Diccionari bíblic per a les famílies i els infants*.

Traduïda de l'edició en francès i adaptada a la nostra llengua i context, ens trobem davant d'una obra de divulgació bíblica extraordinària per a petits i grans, editada pel Centre de Pastoral Litúrgica (CPL). És un llibre que ens fa entrar en el món de la Bíblia, que ens transporta a l'època de la Bíblia i ens dona les eines necessàries per esbrinar, descobrir i comprendre les grans històries bíbliques i els seus personatges. S'hi expliquen unes 1.400 paraules de l'Antic i del Nou Testament d'una manera clara i entenedora.

És molt senzill trobar un mot en aquest diccionari. Manté un ordre alfabètic que facilita la cerca de paraules i, a més, cada paraula està marcada amb un pictograma en color que indica a quina categoria pertany —personatges o grups de persones, animals, plantes, ciutats o construccions humanes, regions i territoris, muntanyes o serralades, fets i objectes de la vida quotidiana, festes i religió, conceptes i aliments.

Moltes definicions van acompanyades d'il·lustracions, fotografies, gràfics i mapes que faciliten la lectura i comprensió del text. També hi ha comentaris i testimonis d'infants i d'adults sobre temes que avui dia ens fan reflexionar, com l'amor, la compassió, la conversió, la crida, la fe, la llibertat, la malaltia, la mort, la pobresa o el sofriment. Per fer encara més amena la lectura d'aquest llibre, detant en tant hi trobem endevinalles, enigmes, jocs, activitats creatives i receptes de cuina.

Aquesta obra ajuda a comprendre de manera seriosa, i alhora divertida, les històries de la Bíblia de manera personal i en grup, a casa, a la catequesi o a la classe de Religió. ■

UN NOU LLINDAR

A favor dels més necessitats

Des de l'acció de Mans Unides i la Pastoral de la Salut, com a veus de l'Església, se'ns fa veure l'efecte d'ésser humà i la necessitat d'escotar els clams del món global i de la societat més propera. Però és des de l'Evangelí que aquest clam ens compromet encara més.

Llegint-lo veim que algú prega des de la marginació més repulsiu: és un malalt, un lepros que surt a l'encontre de Jesús, s'agenolla, suplicant-li: "Si voleu, em podeu purificar." És una pregària feta des de la marginació física i moral més repel·lent: malaltia contagiosa i rebuig social. Jesús s'acosta i dona la salut, vol salvar la persona perquè doni glòria a Déu i li diu: "Sí que ho vull: queda pur."

La salut de les persones i la seva integració social són un dels objectius de l'actuació de Jesús i posa en evidència a favor de qui està Déu. Jesús vol que arribin a descobrir que Déu és Amor, bona notícia del Regne que ha vingut a inaugurar amb els seus signes, entre ells la curació dels malalts i estar al costat dels pobres. Vet aquí la novetat que els cristians humilment hem d'aportar amb tot gest humà d'atenció caritativa i solidària envers els més necessitats.

El papa Francesc ens convida a fer-ho realitat quan diu que "hem de decidir transformar els nostres cors, els nostres estils de vida i les polítiques públiques que governen la nostra societat. Unim les nostres mans i fem passos valents perquè la justícia i la pau flueixin en tota la terra". Per això, cal donar suport a les comunitats i institucions socials que prioritzen el seu treball en favor dels més necessitats de tota mena, i als polítics i agents econòmics que es decideixen per fi a treballar a favor del bé comú.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Jaume Balateu, Juan Manuel Bajo, Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Carme Escalles, Quique Fernández, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, David García, Antonio Gil, Concepció Huerta, Ignasi Miranda, Abel Miró, Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, David Pagès, Joan Pallarès-Personat, Xavier Pérez, Quique, Rafel Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Sergi Torondel, Nora Vela, Josué Villalón

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 11 de febrer**, a les 10.30, concert del Duet Lírica amb obres clàssiques i romàntiques. Taquilla inversa (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

TALLER DE PREGÀRIA I VIDA PER A ADULTS (MÈTODE P. IGNACIO LARRAÑAGA)

El **dimecres 14 de febrer**, a les 19.30, sessió informativa a la parròquia de Sant Pere Nolasc de Barcelona. Contacte: Puri Vilar, tel. 625 202 274.

FONTS DE SAVIESA CRISTIANA

El **dijous 15 de febrer**, a les 19.00, conferència de Manuel Vallejo *L'experiència espiritual de Francesc d'Assís: carícia i tendresa per a avui*. Format presencial i en línia. Espai d'Interioritat Pare Palau, c/ Immaculada, 53 - Barcelona, tel. 938 233 108.

SOPAR HORA EUROPEA

El **dijous 15 de febrer**, a les 20.00, trobada sobre *La soledat viscuda amb sentit*. Més informació: tel. 932 722 950.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dilluns del 15 de febrer al 21 de març**, a les 19.30, curs *Actuacions d'èxit per a l'eliminació dels abusos sexuals: una prioritat social* amb Sandra Racionero-Plaza; el **dissabte 17 de febrer**, a les 10.00, *Teologia fonamental, la misericòrdia política de Francesc a través dels seus viatges amb Manu Andueza* (www.cristianismeijusticia.net).

INSTITUT SANT TOMÀS

Del **dijous 15 de febrer al dijous 23 de maig**, curs *Comentarios de santo Tomás a la ética y la política de Aristóteles* amb José M. Alsina. Més informació: <https://istomas.org>.

ESCOLA DE FAMÍLIES

El **diumenge 18 de febrer**, a les 10.15, Mn. Bruno Bérchez parla sobre *És l'evangelí una bona notícia per a la societat del cansament?* a la parròquia de Sant Miquel dels Sants (c/ Escorial, 162 - Barcelona). Hi ha servei de cangur.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 17 de febrer**, a les 10.00, recés de Quaresma *Ara és l'hora favorable* amb la Gna. Conxa Adell (inscripció: activitatspuelles@gmail.com); el **diumenge 18**, a les 17.00, concert del cor Lerània; a les 19.00, espai de meditació.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Del **diumenge 10 de març al dimecres 1 de maig**, nova temporada de *La Passió*, un espectacle centenari amb orquestra i cor en directe i tecnologia d'avantguarda. Dues opcions: matí i tarda, i un nou format de dues hores i mitja de durada. Més informació: tel. 937 771 587.

Solsona

ANY JUBILAR BELLPUIG

El **diumenge 18 de febrer**, a les 12.00, celebració dels 400 anys de la primera arribada del Crist de Bormio a Bellpuig i 70 del seu retorn: vot de poble a Sant Antoni de la Sitja a l'església de Sant Nicolau.

Terrassa

PREGÀRIA 0-7

El **dissabte 17 de febrer**, a les 17.30, conte, reflexió, pregàries i Parenostre a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

Vic

ESPIRITUALITAT

El **dimarts 13 de febrer**, a les 19.30, Lluís Serra parla sobre *Immersió en les aigües profundes de la nostra societat. De les forces dels instints als horitzons espirituals* als locals parroquials de Santa Maria d'Igualada.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els malalts terminals i les seves famílies rebin les cures i l'acompanyament necessaris, des del punt de vista mèdic i humà

“El meu objectiu era ensenyar als nois en situacions desfavorables que l'èxit és a les seves mans”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Sheila Rubio és una jove de 30 anys d'Elda (Alacant) que ha dedicat gairebé un any de la seva vida al voluntariat internacional, concretament a la llar de Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) a Guatemala. La Sheila va estudiar un màster en *coaching* educatiu el 2019 i des de llavors va iniciar un programa d'educació emocional i d'igualtat de gènere a València el 2020 a diferents instituts de barris marginals.

Per què vas decidir fer un voluntariat a Guatemala?

Sempre he cregut que les persones som més riques pel que som i el valor que ens donem a nosaltres mateixos que pels recursos que tenim, per la qual cosa el meu objectiu era ensenyar a nois en situacions desfavorables que l'èxit és a les seves mans, més enllà de les situacions que han viscut.

Quina ha estat la teva tasca?

He estat al departament de psicologia ajudant en el programa d'Empoderament juvenil i igualtat de gènere que es feia per als nens interns i que, a més, vam introduir a l'escola per als nens de la comunitat. Fèiem tallers sobre autoestima, educació emocional, competències genèriques i igualtat de gènere per a nens i joves d'entre 10-18 anys. També feia sessions individuals amb els adolescents de *coaching*, ajudant-los en temes concrets, especialment en tema de gestió d'emocions.

Què és el que més et va impactar?

La resiliència dels nois i noies. Des de fora tots tenim una imatge de “pobrets”, però són molt forts i resilents, i poden tenir un dia dolent, però l'endemà es tornen a despertar amb energia i la valentia que els caracteritza. A més, aprenen molt ràpid.

Què t'han ensenyat aquests mesos a NPH?

He après moltíssim dels nens i nenes, la diferència cultural és molt gran i he après molt

SHEILA RUBIO

Voluntària de NPH Guatemala durant nou mesos

d'aquesta cultura tan fantàstica. Però també les diferents formes d'estimar que t'ensenyava cada nen i a respectar molt els processos individuals. També n'he après molt de mi mateixa, sobre la necessitat dels límits i d'aprendre a respectar-me i fer-me respectar.

Et va costar tornar a la teva vida quotidiana?

Sí, el comiat va ser molt dur, no m'imaginava estar tan lluny dels nois. Jo formava part d'una llar de 6 nois d'entre 10-14 anys i passava molt de temps amb ells, i pensar en no veure'ls en molt de temps se'm feia molt difícil, els arribes a estimar com si fossin els teus germans petits. Continuo mantenint molt de contacte amb ells, n'he apadrinat un i ens enviem cartes i anem fent videotrucades.

Ha canviat la teva manera de veure la vida?

Jo els deia que eren els meus petits mestres, així que ara aplico moltes de les coses que ells m'han ensenyat i també amb la meua cosineta. Però, a més, pensar a tornar-los a veure i haver-me convertit en un adult de referència per a ells em motiva per ser millor cada dia i lluitar pels meus objectius per donar-los el millor exemple i poder potser donar-los millors oportunitats el dia de demà. ■

L'ÚNICA ESPÈCIE CAPAÇ DE CANVIAR EL PLANETA

L'EFFECTE ÉSSER HUMÀ

Mans **Unides**
CAMPANYA CONTRA LA FAM

Uneix-te al canvi

900 811 888

bizum 33439

efecteserhuma.org

